

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България*Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6*

Брой 10 (1515)

София, октомври 2016 г.

Цена 0.50 лв.

Трябва
да обичаме
днес*Щрихи към делото
на света Тереза от Калкута*

Ние се отдаваме на чистосърдечна служба към материално и духовно най-бедните от бедните, без значение на каста, вяра и националност. Ние им даваме своята незабавна и действена помощ, като:

- храним гладните не само с храна, но и със словото Божие;
- напояваме жадните не само с вода, но и със знание, мир, истина, справедливост и любов;
- обличаме голите не само с дрехи, но и с човешко достойнство;
- даваме подслон, съзидан не само от тухли, но и от сърце, което разбира, което се грижи и обича;

[На стр. 8](#)Трето издание
на празника
на религиите
в София

В последната неделя на септември вярващите от основните християнски вероизповедания заедно със своите събрата - евреи и мюсюлмани, се събраха в градинката между новия Музей на София и джамията „Баня баши“, за да изразят въпреки различията във вярата си, че могат да намерят общи добродетели, които са предпоставка за приятелство. Участниците в празника представиха своята творческа продукция, която включваше хорови, солови и танцови изпълнения. В новия Музей на София пък в малка изложба членове на различните общности представиха творби на изобразителното изкуство.

Както предвижда традицията, празникът бе открит от кмета на София Йорданка Фандъкова. В словото си тя призова за толерантност, за да направим с общи усилия света по-добър. Едно от условията за това е да приемем проблема с бежанците и да запазим спокойствие, за да продължаваме да живеем заедно в разбирателс-

тво. В градинката пред музея бяха отворени шатри, в които посетителите можеха да намерят съответната духовна литература и да разгледат представената църковна утвар.

Конферансия на празника бе артистът Мариус Донкин, а д-р Рупен Крикорян - председател на Националния съвет на религиозните общности в България, накратко говори за празника и неговата цел.

Предвиденият концерт започна с православните песнопения „Отче наш“ и „Достойно ест“, изпълнени от камерен хоров състав при храм „Света София“.

Мюсюлманската общност в България бе представена с откъс от Мевлиди Шериф - Светото Рождение. Мевлида зама видно място в традицията на мюсюлманите в България, а на празника в София бе изпълнен от група от Хасковското районно мюфтийство в състав Мюмюн Рамадан, Сюлейман

Вярата и любовта, вплетени
в житни класове[На стр. 5](#)Място за
предаване на
духовността*XVIII международен
християнски
фестивал в Белозем*

Юлия за първи път в живота си хваща цигулка. Каролина учи в музикално училище, обаче с удоволствие усъвършенства свиренето си на пиано. Давид не беше подозирал, че има толкова артистични таланти. Петка харесва да играе народни танци...

Това са няколко примера с участници в ателиетата, наричани също и уършопове, по време на XVIII международен християнски фестивал в Белозем.

Художествените ателиета развиваха таланти, дадени от Бог, бяха благоприятна среда за създаване на нови връзки и запознанства, а и интересно място за лятната ваканция. И всичко това се случи във францисканска атмосфера с посланието „Мир и добро“.

[На стр. 2](#)[На стр. 7](#)

Да търсим светлината

„Светлина за пътеката ми“ - така е озаглавена новата книга на генералния викарий на Софийско-Пловдивската епархия монс. Стефан Манолов, която излезе от печат през втората половина на август.

За избора на заглавие авторът сподели, че насочва мисълта върху Божието слово, което ни води по пътя и озарява със светлина живота ни. „Още от кръщението при предаването на кръщелната свещ се казва: „Приемете светлината на Христос“, т.е. колкото повече се отдалечаваме от Божието слово, толкова повече навлизаме в тъмнината, и обратно - в този смисъл е направен и изборът за корицата - в голяма тъмнина акцентът е поставен на светлината, която свети в тъмнината“, подчертва генералният викарий.

Изданието съдържа деветнадесет текста (беседи, духовни упражнения, проповеди), съставени и представени по различни поводи и форуми в периода от 2007 до 2016 г. Това са беседи, съставени по темите на всички информационни семинари на „Католическа дейност“ (2010-2016), а също така по повод на Международния молитвен ден за звания (2008), епархийната среща на семействата, провела се в гр. Раковски (2009); публикации в периодичния печат като сп. „Гласът на църквата“ (2012-2013) и в. „Истина-Veritas“ (2008) и текстове по книгата „Мария и Марта в днешния свят“ на чешкия автор Войтех Кодет (2007).

Сред заглавията могат да бъдат намерени: „Гражданска отговорност, основана на вярата“, „Трудът: средство за освещаване на человека“, „Изпол-

Нова книга

зването на средствата за социална комуникация“, „Културна екология“ и др., т.е. текстове, имащи различно естество, но съдържащи теми, за които отец Стефан Манолов най-често говори и набляга и желае да бъдат полезни на вярващите, тъй като свързват религиозния живот с живота в света, създават един стил на живот в света на христианина.

Новата книга на генералния викарий е своеобразен отговор на потребността на вярващите, желаещи да имат неговите проповеди и беседи. Тя е и наръчник, който да бъде използван при изготвянето на нови текстове, изтъкна отец Стефан и допълни, че книгата е и допълнително средство за опазване и съхраняване на текстовете в днешния дигитален свят.

„Светлина за пътеката ми“ е издадена в тираж от 500 броя, като по преценка на автора няма широко разпространение. Катедралният храм „Свети Лудвик“ бе включен в програмата на инициативата „Нощ на музеите и галерии“, организирана от община Пловдив на 23 и 24 септември. От 20 до 24 ч. черквата бе отворена, като сред предвидените събития в нея бе и представянето на първата беседа от книгата - „Гражданска отговорност, основана на вярата“, освен това бе дадена възможност на всички, които желаят, да си закупят книгата.

Това е втората книга на отец Стефан Манолов - първата бе „Църковно устройство. Каноническо право“, издадена през 2007 г.

Жана СТОЕВА

Място за предаване на духовността

От стр. 1

В продължение на няколко дни - от 22 до 27 август, млади хора от цяла България се събраха под сянката на величествените кули на храма в Белозем. Много от тях са били месец преди това част от милионната международна група на Световната младежка среща в Краков, а днес в малък състав 174 участници създадоха група, която се довери на думите на Иисус и опита отново да се задълбочи в посланието на Извънредната

юбилейна година на милосърдието „Милосърдни като Отец“.

Основните теми на молитвата и споделянето бяха предложените от папа Франциск притчи: Милосърдният Отец, изгубената овца и милосърдният самарянин.

Силно впечатление остави срещата с тези, които бяха като изгубената овца от притчата. Във вторник младежите срещнаха групата на зависими от наркотици хора, които провеждат терапия в комуна-

Извънредна юбилейна година на милосърдието

Майка на милосърдието

Дева Мария е призната за Майка на милосърдието още от древни времена, защото още отдавна е ясна истината за съкровената връзка на божественото и църковното майчинство на Девата. Милосърдието или милостта е качество на майчината любов. Дева Мария разпространява тази милост с любовта на майката; тя се разпростира от поколение на поколение в съответствие с плана на Отец, Който съкровено я свързва с тайната на Христос и Църквата. Оттук водят началото си толкова много образи на Дева Мария, които изникват от дълбокото религиозно чувство за майчина закрила от тази, която е именувана като Майка на милосърдието. Един път като изрази - както ги срещаме в молитвите „Под твоето покровителство...“, „Радвай се, царице...“; друг път като образи - Девата, изобразена с мантри, под която намира утеша християнският род (Пиеро дела Франческа; Гирландайо...). Так смыслът на майчинството се простира до целия Христос - Сина и Църквата. Изначалната роля на майката е да защитава. В тази светлина към нея могат да се отнасят всички призови като например: Майка на надеждата, Прибежище на грешните, Утеша на насърбените и т.н.

Поради същата тази истината през вековете се наблюдава все по-растяща почит към Дева Мария, която се изразява в литургията - особено източната, в богословските писания, в изобразителното изкуство, в литература, в народното благочестие, където - повече от всяко друго място - откриваме молитви към Дева Мария като майка на милосърдието както в личен, така и в обществен план. В тази спасителна перспектива божественото майчинство става все по-добре разбрано и обяснено като източник на благодат и милосърдие.

Днес Божият Дух призовава Църквата да евангелизира човека, за да бъде човекът личност и да се чувства изкупен по достойнство чрез дялото на Христос (Иоан-Павел II, Enc. Redemptor Hominis 1979). Този Дух, Който е Господ, дава на човека безукорен живот (Dominum et vivificantem, Enc.

**ИСТИНА
VERITAS**
Брой 10 (1515)
октомври 2016 г.

Иоан-Павел II, 1980), е също (по своята същност) и Божия милост (Dives in misericordia, Enc. 1980).

Самият свети папа Йоан-Павел II в своето поучение (триенциклики) призовава и предлага Дева Мария за модел на Църквата в обновяването на обществото. „Ние имаме пълното право да вярваме - пишет в енциклика Dives in misericordia, - че и нашето поколение е включено в думите на Божията майка, когато прославя това милосърдие, в което поколенията са съучастници на тези, които се оставят да бъдат водени от страха Божи. Думите на Дева Мария в „Душата ми величае Господ“ имат пророческо съдържание, което се отнася не само до миналото на Израел, но и за цялото бъдеще на Божия народ на земята. Всъщностие всички живеем настоящето на тази земя, ние сме поколението, което е наясно с идването на третото хилядолетие и което дълбоко чувства промяната, която се случва в историята.“

В Redemptor Hominis папата вече въведе този Марийин елемент, предназначен и предложен за нас, за да стане за всички ни ясна милостта, която Бог използва чрез Своя Син, роден от Дева Мария, Който е източник на милосърдие, Който ни единява със същия Емануил - Бог с нас. „Ако... в този труден и отговорен период на Църквата и на човечеството изпитваме особена необходимост да се обърнем към Христос, Който е Господ на Своята Църква и на човешката история по си-

лата на Тайната на изкуплението, ние вярваме, че никой друг - пише свети Йоан-Павел II в Redemptor Hominis - не може да ни въведе като Дева Мария в божественото и човешкото измерение на тази тайна. Никой освен Дева Мария не е въведен от самия Бог. Можем да кажем спокойно, че тази тайна се изрази, формира, стана достъпна чрез името на Девата от Назарет, когато тя произнесе своето „ДА“. От този момент това име - едновременно девствено и майчинско, под специалното действие на Светия Дух следва винаги делото на своя Син и отива към всички онези, които Христос е прегърнал и непрекъснато прегърща с неизчерпаемата Си любов.“ Присъствието на Дева Мария е разнообразно. Блажената Дева - казва още папата в Dives in misericordia - присъства във всички църковни общини, както е било в първата общност (Деян.), като майка на милосърдието, майка на тази милост, обявена от нея и продължила да действа от поколение на поколение, от род в род. Този съюз - казва папата в Dominum et vivificantem - с майката на Христос е част от тайната на Църквата от самото начало - ние я виждаме присъстваща в тази тайна, както е присъстваща в тайната на Сина си.“

Отвори ни вратите на милосърдието, благословена Богородице, за да не погинем ние, които на Тебе се надяваме, но да се избавим чрез Тебе от беди, защото Ти си спасение за християнския род.

Марийо, Майко на милосърдието, сладостта на твоя поглед да ни придружава в тази Свята година, за да можем всички ние да преоткрием радостта от Божията нежност.

Никой като теб, о, Марийо, не е познал дълбините на тайната на Бог, станал човек. Всичко в твоя живот е било оформено от присъствието на Милосърдието, станало пълт.

Избрана да бъдеш Майка на Божия син, Марийо, отвечно си била подготвена чрез любовта на Отца, за да бъдеш ковчегът на завета между Бог и човечето. Ти си съхранила в сърцето си Божието милосърдие в съвършена хармония с твоя син Иисус.

Твоята хвалебна песен на прага на къщата на Елизавета бе посветена на милостта, която се простира „от род в род“ (Лука 1, 50).

При кръста, Дево Марийо, заедно с апостол Иоан, ученика на любовта, си била свидетелка на думите на прошка, които идват от устата на Иисус.

Върховната прошка, дадена на тези, които Го разпънаха, ни показва колко далеч може да отиде милосърдието Божие.

Дево Марийо, ти заяви, че милостта на Бог Син не познава граници и достига до всички, без да изключва никого.

Обръщаме се към тебе с древната и всяко нова молитва на „Радвай се, Царице“, за да не се умориш никога да обръщаш към нас твоите милостиви очи и да ни направиш достойни да съзерцаваме лицето на милосърдието - твоя син Иисус.

(Папа Франциск, MisericordiaeVultus, 24)

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин planina“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

На стр. 7

Католически съят

Казахстан. На 11 септември т.г. в катедралата „Богородица от Фатима“ в Караганда тържествено ще бъде провъзгласен за блажен на младата Католическа църква в Казахстан свещеникът Владислав Буковински (1904-1974). Тържествената служба ще бъде отслужена от кардинал Анджело Амато - префект на Конгрегацията за светците, в съслужение с 15 епископи. На тържеството се очакват хиляди вярващи от Казахстан, Русия, Украйна и Беларус, както и висши представители на държавата, на Православната църква, на Протестантската църква, а също и представители на исляма. Отец Буковински е роден през 1904 г. в Бердичев, град в рамките на Русия, днес в Украйна. През 1931 г. е ръкоположен за свещеник. През 1936 г. служи в полски град Луцк. През 1939 г. градът е окупиран от Червената армия и включен в Украйнската съветска република. През 1940 г. е арестуван от НКВД за пръв път и едва се спасява от смъртта. През 1945 г. е арестуван отново от НКВД, обвинен в измяна за шпионаж в полза на Ватикан и изпратен в лагер, където работи девет години и където тайно изпълнява пастирската си дейност. През декември 1958 г. е арестуван за трети път и пратен в лагер за три години. Тежките времена на непосилен труд в лагерите съсипват здравето му. На 25 ноември 1974 г. той служи за последно литургия, а на 3 декември с.г. умира в болница в Караганда с брешица в ръце. Отец Буковински става първият блажен на младата Католическа църква в Казахстан.

Италия. В Канале д'Агордо, родното селище на Албино Лучано - познатия с 33-дневния си понтификат папа Йоан-Павел I, е учреден музей в негова чест.

+ + + При силното земетресение в Норча, провинция Перуджа, тежко са пострадали католическите манастири и базиликата. В манастира са живели над 20 монаси и всички са се преместили в международния дом на бенедиктинския орден „Сан Анселмо“ в Рим. В Норча са останали само двама монаси, които живеят извън града в палатка и се грижат за сградите, засегнати от земетресението. Всички монаси бенедиктинци са преподаватели в католически училища и университети. Общият брой на бенедиктинците - монаси и монахини, в целия свят е 22 хиляди. Техен главен настоятел е абатът Грегори Полан (66).

+ + + От 2016 г. Папският латерански университет въвежда двегодишно задочно обучение и на немски език, а от 2017 учебна година ще има задочно следване и на английски език.

+ + + Според италианските закони имам (духовен водач в исляма) може да стане само пълнолетен гражданин. Той трябва да е завършил образование в Италия, да владее отлично италиански език, да има собствено жилище в Италия и в джамиите да се про-

повядва само на италиански език.

Германия. Във връзка с десетгодишнината от посвещението на почетния папа Бенедикт XVI в светилището Алтътинг, Германия, архиепископ Георг Генсвайн откри негова статуя на 11 септември т.г. Преди откриването архиепископ Генсвайн отслужи тържествена литургия в базиликата „Света Анна“.

+ + + Най-старият цистерциански манастир има нова игуменка. В присъствието на генералния настоятел на цистерцианците Маро Джузепе Лепори 15-те монахини избраха за своя игуменка сестра Елизабет Фатеродт (60). Женският цистерциански манастир в Мариентал, Оберлаутцщ, е основан през 1234 г.

Франция. Учредена е комисия от папа Франциск за изследване и обсъждане на даконията на жените под ръководството на секретаря на Конгрегацията за вярата архиепископ Луис Франсиско Ферер. Комисията е от 12 членове - 6 жени и 6 мъже, и заседава в Париж.

+ + + Съдът за човешки права в Страсбург разреши на избягала от Гвинея мюсюлманка да остане във Франция. Младата мюсюлманка тайно се омъжила за католик и забременяла, скрила се от заплахата на близките, обаче я открили и привързали за едно дърво след загуба на нероденото ѝ дете. Тя намерила начин и пристигнала във Франция, за да търси убежище. Мъжът ѝ е арестуван и къщата му в Гвинея разрушена.

+ + + Архиепископът на Руан Доминик Лебрун събира материали за започване на процедура за провъзгласяване за блажен на католическия свещеник Жак Амел, убит жестоко от двама мюсюлмани с нож. „Исламска държава“ е поела отговорност за това убийство.

Мянмар. Католическата информационна агенция „Фидес“ съобщава, че от 51-милионното население на страната 43 милиона са будисти, шест милиона - християни (от тях 3.5 млн. са католици, а 2.5 млн. протестанти), два милиона са мюсюлмани.

Сирия. Тримата патриарси в Дамаск: антиохийският Юхана Х Язиги, мелкитският католически патриарх Григорий III Лахам и сирийският православен патриарх Игнатий Афрем II, са се обрънали с общ апел към Европейския съюз независимо да се махнат санкциите срещу Сирия, за да се възстанови нормалното положение в тази страна.

САЩ. Американският изследователски център е публикувал данни за настроението на европейските страни и техните граждани спрямо бежанскаата вълна, като се отбелязва, че на първо място е страхът от исламски тероризъм, а на второ място страхът от ограбване на социалната система.

+ + + Епископ Едуард Брекстън рязко е разкритикувал Църквата, че плахо приема афроамериканци в лоното си, докато другите християнски Църкви - баптисти, петдесетници, свидетели на Иехова и даже мюсюлманите, се възползват от това и масово ги приемат в общностите си.

Швейцария. Съгласно резултатите от референдума над 80 процента от населението е против носенето на бурки, против

строежа на минарета и за ограничаване на строежа на джамии в зависимост от броя на мюсюлманите в населеното място.

Белгия. От 1 септември т.г. Комисията на европейските католически епископски конференции има нов генерален секретар с тригодишен мандат - 51-годишния френски свещеник Оливие Покийон; вицепрезиденти са: Чеслав Коzon - епископ на Колонхаген, и Римантас Норвила - епископ на Вилкавискис, Литва.

Боливия. Епископската конференция на Католическата църква в Боливия протестира срещу отъчилите се 50 свещеници, които са учредили т. нар. Национална католическа апостолска църква на Боливия и без разрешение служат литургии, раздават тайства, като по този начин всяват обръкане и заблуда сред вярващите. Отъчилите свещеници са женени, с деца. Техният „патриарх“ Ричард Карлос Липачо е заявил: „Ние вярваме в Бог и никой не е в състояние да ни лиши от нашата религиозна служба“.

Венецуела. Привърженици на лявото управление на президент Николас Мадуро са нападнали група семинаристи по време на занятия, принудили са ги да се съблекат и голи да излязат на улицата. По сигнал полицията навреме се е намесила. Католическата църква във Венецуела многократно е осъждала управлението на Мадуро заради нарушащото на човешките права.

Индия. Католическата църква в Индия протестира срещу действията на радикални индуисти. В щата Чатисгар група от две хиляди радикални индуисти е пречела на построяването на католическа черква въпреки разрешението на правителството. След намеса на властите строежът започнал. На много места в отделни щати и райони на страната властта насилило срещу християни; нападани са свещеници, монахини, постройки на Църквата биват разрушавани. Към местните жители има и заплахи - който иска да стане християнин, е заплашен със смърт.

Ливан. Арабският историк и специалист по Корана и професор в американския университет в Бейрут Тариф Кхалиди е посочил, че е наложителна е нова интерпретация на Корана. Исламският закон - шериата, трябва да се премахне независимо. Наложителна е промяна и в отношението към жените. Той е заявил: „Сутрин се събуджда и благодаря на Бог, че ме е създал мъж, а не жена; тази несправедливост ме убива“.

Монголия. На 28 август т.г. в столицата Улан Батор за пръв път е ръкоположен меслен католически свещеник - 29-годишният Йозеф Енкее Баатар, от епископа на Улан Батор Винчеслао Падиля. Бавно, но сигурно местните жители приемат католическата вяра. Днес католиците в Монголия са вече над 1500; мнозинството монголци са будисти.

Ватикан. Папа Франциск е приел на частна аудиенция във ватиканския дом „Света Марта“ унгарския премиер Виктор Орбан, който е начало на унгарска група парламентаристи, участници в годишната среща на европейските парламентаристи. На срещата са били обсъждани различни политически теми. Виктор Орбан е протестант, а съпругата му Анико

е католичка. Премиерът е казал на папа Франциск: „Гордея се, че имам жена католичка, живеем много щастливо, имам пет деца и едно внуче, които са кръстени в католическата вяра“. Папа Франциск го е поздравил и се е обрънал към цялата делегация с думите: „Поздравявам гордия унгарски народ“.

+ + + Австрийската журналистка и редактор във ватиканското радио Гудрин Сайлер вижда повече възможности на жените в Католическата църква при понтификата на папа Франциск. Повече от 750 души - една пета от администрацията на Ватикан, са жени. Повечето от тях са на работа в сектори, изискващи академични дейности - архивистки, журналистки, реставраторки, исторички.

+ + + Секретарят на почетния папа Бенедикт XVI (2005-2013) архиепископ Георг Генсвайн е заявил пред италианско списание, че папа Бенедикт XVI е „като свещ, която бавно и мирно гасне - което всички ни очаква. Понякога е ведър, в мир с Бог, със себе си и света. Интересува се от всичко и още използва финия си и меланхоличен хумор. Вече не пише книги, но поддържа кореспонденция и води повече монашески живот. Моли се, чете, слуша музика, приема гости, свири на пиано. Голяма радост му доставят двете котки Контеса и Зоро, които живеят в градините на манастира и редовно „поздравяват“ папата“.

+ + + Папа Франциск често посещава латиноамериканска комисия със синия си „Форд“ и беседва с президента й, канадския кардинал Марк Уелет, и вицепрезидентата Гусман Каикири, за състоянието на Църквата в Южна Америка. Тази папска комисия е създадена през 1958 г.

+ + + Светият отец е осигурил на бездомници 10-дневен излет до морето и обяд в продължение на една седмица на 21 емигранти от гръцкия остров Лесбос.

+ + + Бившият говорител на Ватикан отец Федерико Ломбарди (73) е назначен за президент на ватиканската фондация „Йозеф Ратцингер - Бенедикт XVI“.

+ + + Католическата агенция „Фидес“ съобщава, че на всеки 15 минути се убива слон заради слоновата кост. Досега са конфискувани над 32 тона слонова кост от браконieri от Тайланд, Виетнам, Китай и африканските страни. По призива на световната организация на природозащитниците най-серийната мярка за опазване на слоновете е да се забранят търговията на слонова кост.

+ + + Наскоро излезе от печат биографията на Бенедикт XVI от италианския богослов Елио Гуериеро със заглавие „Servitore di Dio e dell'umanità“ (Слуга на Бог и на човечеството - б.р.). В предговора на книгата папа Франциск пише: „Неговото наложително присъствие и молитви за Църквата ми дават опора и утеша в моята служба, духовната ми връзка с него е особено дълбока. Цялата Църква трябва да е благодарна на Бенедикт XVI за неговата дълбока, уравновесена, хармонична богословска мисъл, за неговата смелост и увереност при тежки ситуации, както и за неговата смиреност и истина в духа на обновяването и прочистването“. Бенедикт XVI (2005-2013) изненадващо съобщи на 11 февруари 2013 г. че се оттегля от понтификата. Това бе първото доброволно напускане на папа от времето на Средновековието.

+ + + Папа Франциск е назначил епископ Джузепе Шака (61) за съдия във Върховния съд на Католическата църква - „Синята апостолика“. Той замени досегашния белгиец епископ Франс Даниелс (75), който излиза в пенсия.

+ + + Римският епископ е отслужил литургия за френски свещеник Жак Амел, убит от двама исламисти. Литургията е била отслужена в параклиса на ватиканския дом „Света Марта“, присъствали са 80 поклонници от Франция. Двамата убийци са застреляни от френската полиция.

+ + + Папа Франциск е осветил бронзова статуя „Мадона от Апаресида“, подарена му от архиепископията на Апаресида и поставена във Ватиканските градини. На освещаването той е споменал и за отстърняването на президентката Дилма Русеф, като е призовал да се молим за подобряване на положението в Бразилия.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция семействата на жертвите от терористичното нападение в Ница на 14 юли - националния празник на Франция. При него загинаха 84 души и бяха ранени повече от 200. Отговорността е на „Исламска държава“.

+ + + От 12 септември започва дейността на деветимата кардинали относно реформата на Католическата църква.

Срещите ще се провеждат

във ватиканския дом „Света Марта“;

на тях винаги присъства папа Франциск с изключение

на сряда преди обед, когато участва в общата аудиенция

на площад „Свети Петър“.

+ + + Във връзка с появилите се спекулации за обтегнати отношения между Ватикан и кметството на град Рим, след като кметицата на града Вирджиния Раджи не участва в мероприятията във Ватикан, архиепископ Джовани Анджело Бечу от ватиканския държавен секретариат е заявил, че „Светият престол не се мести в работите на градската управа и не прави политически оценки. Наистина, има проблеми, които са наследени и не могат да се решат изведнък; нужно е време“. 38-годишната кметица Раджи още няма 100 дни като градоначалник на Рим и най-напред е редно да се справи с персонала, който е заварила. Правицката е избрана за кмет на Рим от движение „Пет звезди“ през юни т.г. Тя е първата жена на този пост в трихилядната история на Вечния град.

+ + + Преводачът на латински език при папа Франциск отец Даниел Галагер дава някои съвети на учениците, които започват да изучават този език. Най-важното послание е, че са нужни желание, устрем, упоритост; този език отваря и предлага цял свят от история, музика, богословие, философия. Трагедията му е в това, че той неправилно е обявен за много труден език, но всеки, който изучава немски, английски или друг език, може по същия начин да научи и латински - той не е по-сложен или потруден. Модерните изрази и

На стр. 12

(Продължава от миналия брой)

Пророк Исаия ни описва Бог като Свят, Свят и Свят. Тази святост отначало кара пророк Исаия да се почувства нищожен, призинен със земята, но точно тогава Бог му се явява, показвайки му, че светостта Божия е святост, която освобождава, пречиства, спасява и призовава човека към служение. Господният призив: „Бъдете свети както Аз, вашият Бог, съм свети!“, е отправен към всички. Чистотата от грях, светостта не е работа само за монаси, отшелници и аскети, тя не е лишение, нико то унижение, а радост, свобода, духовен мир; това е дарът, който Мария получи от своя Син. От Христос Девата ще вземе и силата да каже: „Да, Господи, нека ми бъде по Твоята дума, не по моята“ - точно така, както Христос ще каже в Гетсиманската градина „да“ на Отца за чашата, която не ще Го отмине, чашата на страданието и смъртта на кръста.

И ако Иисус е - както казва свети Ириней - икона Божия, прототип, образ и пълно подобие на Бог, то за Мария можем да кажем по аналогия, че тя е първото най-близко до оригинална копие на Христос, Него-во най-чисто отражение. Именно затова Данте ще види в Пречистата Дева Божието създание, лика, който най-много прилича на Бог. Ето защо красотата на Мариините икони не е нищо друго освен отражение на Божията красо-та, така както лунната светлина е отражение на светлината на слънцето. И както Христос не се вкопчи в абсолютността на Своята божественост, но похити Себе Си, счete за богатство да се снижи до човека, приемайки образ на раб и смърт кърстна заради нашето спасение, така и Пресветата Дева не се вкопчи в привилегията си да бъде Божия майка, а прие да живее в бедност и с молитва - банально, като обикновена жена на своето време. И ще цитирам един сирийски поет от първите векове, свети Яков от Саруг, който казва: „Никой от света не се смири толкова, колкото Мария, и така никой не бе въздигнат наравно с нея!“.

След близостта на Девата за второ поред най-чисто отражение на Христос, за прототип човешки можем да сметнем свети Йоан Кръстител, Предтеча Господен.

Разбрахме защо Девата трябва да прилича на своя Син, но защо да не бъде така и с Йоан Кръстител, най-близкия след нея с Христовия образ. Евангелието ни представя Предтечата като най-големия сред родените от жена (Мт. 11, 11), като последния от старозаветните пророци. Ако Христос е Женихът, младоженецът - на гръцки наречен Нимфиос, то Йоан е приятелят на младоженца, най-близкия изпълнен със свят гняв и божествена мощ.

По друг начин ще изглежда Христос, когато дойде. „Той е Месията, Който не креци, не вдига шум по улиците, Който не ще пречупи тръстика и няма да угаси фитил на свещ (вж. Исаия 42, 2). Йоан знае, че Той ще бъде по-голям от него, но не му е познат новият вид на Неговото величие, кое-то се състои от смирение в любовта на кръста“ (Йозеф Ратцингер, Wer hilft uns leben? Гл. 3).

Друг общ момент между двамата е съдбата им на мъченици, пролели кръвта си за истината от ръката на властта.

Детството на Кръстителя е описано от Лука като в диптих с детството на Иисус - нарисувано в същите краски и следвайки същата схема: благовестие-зачатие, раждане, химн на възхвала, обрезане, израстване. Дори бременността на двете майки родственички е паралелно описана. Ако на Йосиф ангелът ще каже: „Не бой се да приемеш Мария, жена си, защото заченалото се в нея е от Духа Светаго; тя ще роди Син, и ще Му наречеш името Иисус (означаващ „спаси-

тел“), защото Той ще спаси народа Си от греховете му“ (Мт. 1, 20-21), на Захарий ангелът ще каже „Не бой се, Захарие, понеже твоята молитва биде чута, и жена ти Елизавета ще ти роди син, и ще го наречеш с името Йоан“ (Лк. 1, 13). В семитския свят семантиката на името е от голямо значение, то е като резюме, синтезиран образ на личността, която го носи, негова програма и съдба, негова духовна и човешка характеристика. Йоан означава „Господ дава благодат“ - име, изразяващо същността на Кръстителя, неговата тайнствена идентичност. Чрез него се известява на света, че е дошъл часът на благодатта, на Божията любов: „И ти, младенецо, ще се наречеш

на Божието домоводство, на историята на спасението. Препятствие по човешки, което позволява намесата на Бог, Който избра Своите, Който показва, че Той е, Който спасява, не принадлежността по човешки към славното родословие.

Така Сара - жената на Аврам, бе посетена от Бог в стариините си, получавайки благодатта на „сина на обещанието“ Исак (Бит. 18, 1-15), текст, който се чете като паралимия на празника Рождение на свети Йоан Предтеча. Жената на Йосиф и Елизавета на Йоан Ребека бе също неплодна, но ето Бог им даде близнаките Йосиф и Яков. Жената на Яков, красавицата Рахил, бе бездетна, но Бог чу молитвите й и тя зачена Йосиф (Битие 25, 21-23). Ситуа-

ка. Захарий, който не бе повярвал в думите на ангела за разлика от Йосиф и бе наказан за това с временно безмълвие, сега по чудодееен начин е освободен (от вързките на езика) и прославя Господ.

Друг празник в паралел е мъченическата Иоанова смърт, подобна на Христовата - като градацията естествено е възходяща в полза на Месията. Разликата между кръщението Йоаново с вода и това на Христос с Дух Свети е също видна.

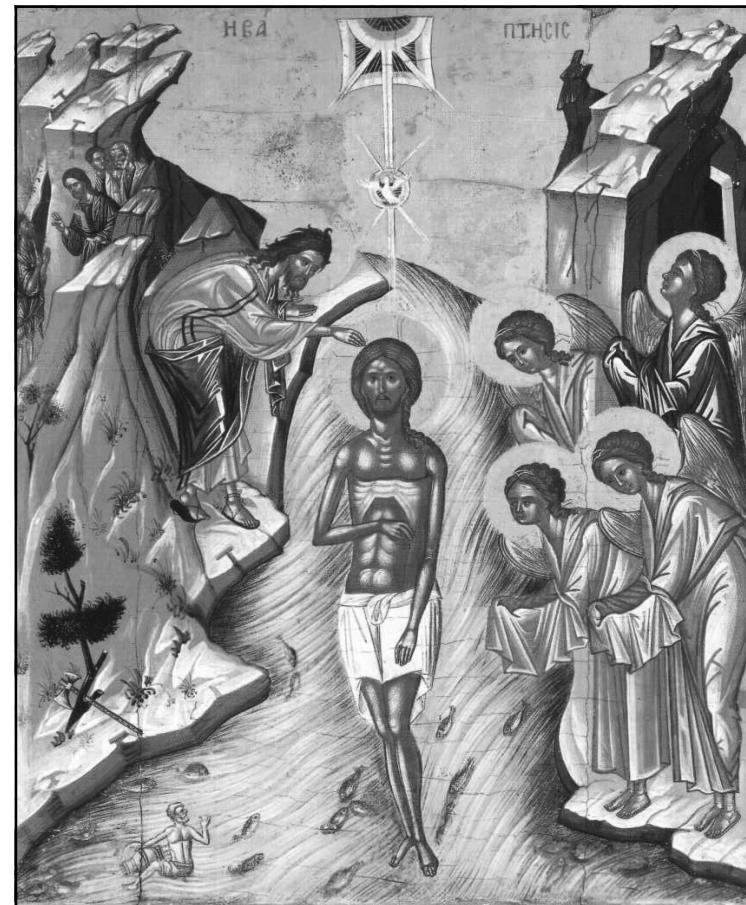
Пореден празник не без аналогия е Намирането на драгоценната глава Йоанова и Намирането на честния кръст Господен. Практически образът Йоанов ни е даден за пример и честван през цялата литургична година, посочвайки така важността му след този на Девата чрез уподобяването ни с Христос и подражанието на Този, Който е истинският архетип на образа и подобието Божие. Уподобяване, което е завършено най-съвършено в Девата, след това в Кръстителя, в преподобните светци... И което ни приканва и ние да се наредим сред плътната от Боги хора, изпълнили своята мисия до край на образи и подобия Божии, на Христови последователи в мисли, думи и дела.

Датите на паралелните чествания (на двамата родственици) бихме казали също не са случайни, а взаимно свързани. Ако изберем за неподвижна датата 25 декември, избрана „идеологически“ за Раждането на Христос, замествайки и „християнизирали“ големия езически празник на изгряващото слънце „sol invictis“, когато денят започва да побеждава нощта, а светлината - мрака, останалите дати се подреждат по нея, следвайки евангелското повествование. Според Лука (1, 26) шест месеца след зачатието на Йоан Ангел Гавриил благовести на Девата в Назарет, че ще зачне и роди Сина Божи. Тоест празникът Благовещение на 25 март е шест месеца след Йоановото зачатие, празнувано на 23 септември, така както съответно Рождество Христово е шест месеца след раждането на Кръстителя, чествано на 24 юни. Оказва се обаче, че датата 23 септември (Йоановото зачатие) е дата исторически потвърдена, а с нея съответно се потвърждават и Христовите дати на зачатие и рождество. Това става благодарение на археологическите открития от 1947 г. в пещерите на Кумран на брега на Мъртво море. Там живяла еврейска „монашеска“ общност на ессеите скрива по време на антиримското въстание от 66-70 г. ценната си библиотека. В глинени, плътно запечатани делви се откриват стотици фрагменти от Стария завет, както и други ценни документи, написани върху пергамент или върху медни листове. Между текстовете се открива и пълният списък на дежурствата по смени (ефимерия) на свещениците в Йерусалимския храм от епохата на Христос. Редът на смените, описан в списъка, е непроменяем, изтеглен по жребий, и той посочва двете „дежурства“ годишно за служение в храма на различните смени от свещенически родове.

Отец Петко ВЪЛОВ
(Следва)

Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Кръщение“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

пророк на Всевишния, понеже ще върви пред лицето на Господа, за да пригответи Неговите пътища“ (Лк. 1, 76). Както за младенца Иисус, така и за Йоан ще бъде казано: „А младенецът растеше и крепнеше духом“ (Лк. 1, 80). Повикан още от майчина утроба (Исаия 49, 1) за мисията на Предтеча, Йоан ще бъде пророкът, чието слово ще бъде меч и стрела (вж. Исаия 49, 2), така както и на приятеля му, Жениха Христос. Сходство е подчертано еднозначно и от литургичните празници в календара на Църквите от Константинополското липтургично семейство, където възпоменанията на Кръстителя следват паралелно тези на Христос. Уподобяването започва още с празника Зачатие на Йоана Кръстителя. Бидейки Елизавета неплодна, зачатието му е един дар от Бог, чудо, пръст Божи. Темата за безплодието е често срещана в библейския разказ и представлява едно препятствие в родословното дърво

циата на Йоаким и Анна (имена, взети от апокрифното евангелие от Псевдо-Матея, I, 1) - родителите на Девата, е също подобна, което относно подчертава характера на благодат, на чист Божи дар - незаслужен и безусловен - на спасението, донесено от Него. Химнът на благодарност, който ще отправи Елизавета към Господ след зачеването на Йоан, ще е подобен и в паралел с този на братовчедка Йоанка. Химн, който в латинския обред се пее всеки ден на вечернята, е песента на Девата, известна като „magnificat“ (Лк. 1, 46-55), а на утренята е песента на Захария (Лк. 1, 68-79).

Но да се върнем към нашата източна традиция, където след Зачатието Йоаново сходството и уподобяването с Христос продължават през празника Рождество на Йоанна Кръстителя в паралел с Рождество Христово. Макар да няма празник Обрезание на свети Йоан, епизодът е описан в Евангелието от Лу-

Вярата и любовта, вплетени в житни класове

Триметров макет на софийския храм „Света София“ от житни класове изработиха италиански майстори за традиционния фестивал „La festa del Covo“. От 1939 г. той се провежда за 77-и път в италианския град Озимо, регион Марке. „La festa del Covo“ е празник, посветен на Богородица. Всяка година жителите на Озимо организират шествия на скулптури и изображения с религиозно съдържание, изработени от житни класове. Миналата година организационният комитет на фестивала сгласуване избира да бъде възпроизведена и показана на тазгодишното издание базиликата „Света София“ в град София. Близо 200 жители на италианския град са участвали в изработването на макета.

Това събитие имаше два

фокуса: първият бе в Озимо на 6 август, а вторият - в София на 10 септември 2016 г.

Делегация от София, водена от кмета на града Йорданка Фандъкова, заедно с председателя на комисията по култура към СОС Малина Едрева и други членове посети Озимо и се срещна с тамошния кмет Симоне Пунялони. От страна на Католическата църква в България бе епископ Христо Пройков, който взе участие и в литургия, отслужена по този повод от кардинал Едуардо Меникли.

В рамките на културното събитие кметовете на двата побратимени града са се запознали с възможностите за инвестиции при конкретни проекти като възстановяването на минералните бани в София, разкриването на археологически разкопки, в областта на обра-

зованието, културата, туризма, икономиката и младежките политики.

В София официалната делегация и група от около 50 души участваха на представянето на макета в София под куполите на „Паргото“. Министър Вежди Рашидов удостои кмета на Озимо Симоне Пунялони с отличието на Министерството на културата „Златен век“. Предстоятелят на храма отец Ангел Ангелов, спомогнал да се предостави необходимата информация на италианците, зам.-кметът на София д-р Тодор Чобанов, директорът на „Метрополитен“ инж. Стоян Братоев, общински съветници и гости също бяха на представянето.

Същия ден вечерта цялата делегация присъства на *На стр. 7*

20 октомври Света Ирина Португалска

За света Ирина (Ирия) Португалска сведенията са осъждани. Според преданията тя е родена в 635 г. в Набенция (дн. Томар) в Португалия и умира в 653 г. Постъпва в девически манастир, който се намирал близо до днешната черква „Света Мария в Оливар“ в Набенция. Там настоятел е абат Семиус, брат на майка Йевгения. Младеж на име Кастанелус иска да се сближи с нея, но тя не е благосклонна към него, понеже вече е годеница на Христос. Ядосан, той наема един войник, който я убива.

Тялото ѝ е хвърлено в река Набао и течението го отнася в река Тахо, откъдето го изваждат непокътнато бенедиктински монаси край град Каструм Скалабес (дн. Сантерем). След превземането на града от Алфонсо Хенрих в 1147 г. той построява базилика на нейно име. Приема се, че тя е местна светица на тази об-

ласт. През годините името на града става Санта Ирене, за да се превърне днес в Сантарем. Параклис на нейно име има в Сантяго де Компостела, близо до светилището на апостол Яков.

При изображенията често е представена с палма в ръка - знак за мъченичество, и макар и странно за нас е известна и като света Ирина от Солун.

Тя е покровителка на честта и добрата репутация и закрилница срещу сплетни и клевети. Сведенията за нея се черпят от молитвенник от Брага от 1494 г. и от молитвенник от Евора от 1548 г. Но за първи път се споменава през X в. в мосарбска литургична книга от катедралата в Леон.

Храмът на името на светицата в града, построен през XII в., е обновен в 1688 г., но днес отново се нуждае от ремонт и е затворен.

Майя РАЙКОВА

Световна младежка среща - Краков 2016

Преди време на едни духовни упражнения споделих със свещеника за една от лекциите, че не я разбирам. Негоият отговор беше: „Няма значение. Достатъчно е, че си тук. Бог ще направи останалото“. „Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Мт. 18, 20). Представете си духа, който цари, когато не един, не двама, а почти три милиона души са събрани в Негово име. Тази атмосфера не може да се опише с думи. Още повече че това са три милиона млади хора, т.е. импулсивни, емоционални, реактивни хора, тъй като, както каза на срещата папа Франциск: „Ако бяхте спокойни, щяхте да сте възрастни“ С това свързвам и из Световната младежка среща, както предполагам и повечето младежи, присъствали на такива срещи - с пеещи и танцуващи, радостни и „огнени“ млади хора. Това е пожар от души, който наистина е заразен и всеобхватен. Младежите, които са толкова много, че

Защо получих САМО това?

едва се разминават по улици, пеят заедно и се поздравяват като семейство и формират едно магическо ядро, което може буквално да сътвори чудеса, задавайки си достатъчно въпроси в своето безпокойство. А младият човек си задава постоянно въпроси, липсват му рутината, сигурността и непроменливостта на изградения вече възрастен човек. Въпросите и страховете са стимул за действие, те подтикват развитието, извор са на идеи, на промяна на статуквото, на преобръщането на войната в мир. Така, както коментира и папа Франциск в една от проповедите си в Краков, че млад човек, легнал на дивана през телевизора, който не си задава въпроси, не се тормоzi от нищо и който не реагира, не е млад човек - той се е пенсионирал преждевременно. Е, в Краков преждевременно пенсионирани нямаше. Мисля, че жителите на това малко градче знаят най-добре това...

Голяма благодат е да участваш в подобно събитие, но още по-голяма благодат е да бъдеш в компания, която да го оценява и да го прави още по-пълноценено. А точно това се усещаш като колективно разбиране в нашата група. Всеки човек е специален, всеки има

различно всекидневие, чувства нужда от различни удобства, но този път всеки от нас се беше постарал, всеки беше работил над себе си или Свети Дух беше работил над всички нас - не знам, но атмосфера, която се получи, беше показателна. Бяхме загърбили себе си и всекидневието си с една по-висша цел - да участваме в тази среща с изчистени ум, сърце и душа и да бъдем едно с другите. То се започва на дребно - първо с другарчето до теб в рейса, после със съседния ред, след това с целия автобус, другите автобуси и накрая се стига до всички три милиона младежи, дошли от цял свят, които си подават ръка в името на Бог, на един милосърден и мирен свят и едно по-добро бъдеще.

По пътя на отиване и връщане със сестрите евхаристинки правихме разбор на това какво очакваме от срещата и какво сме получили от нея. Комуникацията, както обикновено, в началото започна трудно и срамежливо, а в края се редяхме на опашка, защото всеки имаше какво да каже. Синтезирано ще кажа, че очакванията ни бяха да се доближим до Бог, до други млади хора и до себе си. А когато си тръгвахме, бяхме екзалтирани от това колко всъщност се бях-

ме сближили, очаровани от това колко се старае всеки от нас, внезапно опознали стари другарчета и осъзнали колко добри хора имаме до себе си. Както и с намерение да запазим единството между нас и за въдеще.

В заключение искам да повдигна и може би да оставя отворени някои от темите, които обсъждахме на катехизиса с монс. Христо и от коментарите на отец Яцек, свързани с темата на срещата за милосърдието и които ми направиха по-силно впечатление.

Монс. Христо ни подканя да бъдем „отворени врати“ за хората, да бъдем място за почишка, където всеки може да остави багажа си. Всеки има нужда от внимание, от изслушване и добро отношение и ако загърбим чувствителността и гордостта си, взаимоотношенията ни ще бъдат по-лесни и по-благодатни. Да бъдем милосърдни вклучва и това - да приемаме „поканите за контакт“ на другите. А те не винаги са конкретни като въпрос, усмивка или поздрав. Понякога трябва да бъдем активни и да се отзовем дори при някоя груба дума или наведена глава.

Друга тема за размисъл отвори отново катехизисът с „режима на полет“ на отец Яцек.

Той ни напомни, че освен телефоните, които включваме в режим на полет в черквата, в такъв режим трябва да включим и себе си. Трябва да изключим съзнанието си за всекидневните проблеми - работа, училище, какво да взема за вечеря днес, кой филм да си сваля довечера и т.н., и да се съсредоточим над срещата и разговора си с Бог.

И последно започнахме интересно и не толкова стандартно размисление върху притчата за блудния син и по-специално коментирахме поведението на другия - добрия син, който е недоволен от поведението на баща си. Отец Яцек ни обърна внимание на това, че той прилича на човек, който следва Божиите заръки, не върши злини, не се отклонява от пътя, получава благодати, но ги осъзнава и не ги оценява. Има една много симпатична игра на думи по темата, за която се сещам напоследък всеки път, когато нещо не върви точно, както го планирам и която ми действа успокояващо:

- Господи, защо получих САМО това?

- Защото САМО това може да те заведе до това, което искаш.

Савина ПОПОВА

„Каритас“ - едно човешко семейство

Международен ден на възрастните хора

Всяка година на 1 октомври страните по целия свят отбелязват Международния ден на възрастните хора. На този ден всички ние отдаваме почита си към хората от третата възраст и техния принос към обществото.

Времето, в което живеем, налага необходимостта да обръщаме все по-голямо внимание на възрастните хора между нас. Икономическата криза, ниският прираст на населението, желанието на младите хора да търсят реализация в чужбина водят до постоянна тенденция на застаряване на обществото ни. Все повече са населените места, в които има само възрастни хора. Самотата при тях от спорадично явление се превръща в тенденция. Невъзможността - поради конкретно заболяване или недостатъчни доходи - да навестиши приятел или да отвориш дома си за такъв, липсата на човек, с когото да разговаряш и споделяш, са чест тежки спътници. Оставени сами на себе си с болката и тъгата, възрастните хора се превръщат в забравени хора. Хора, които постепенно уgasват в един свят, за който се говори само като статистика покрай поредното пребояване.

Сътрудниците на „Каритас“ всекидневно полагат грижи за хората от третата възраст. Освен с професионални медицински и социални грижи те подхождат към възрастния човек с разбиране и внимание. С топло отношение и усмивка отнемат болката, разсейват самотата и осмислят монотонните и нелеки дни на старостта му.

„Каритас“ ще продължава с дейностите си да допринася за това възрастните хора да станат естествена част от обществото, от общността, от семейството и да могат да изживеят и тази част от живота си достойно.

Ден на „Каритас“ - 6 ноември 2016 г.

„Каритас“ - милосърдна любов за достоен живот

По решение на Епископската конференция на Католическата църква в България всяка година в неделите преди 13 ноември - деня на блажените мъченици Евгений, Камен, Павел и Йосафат, отбелязваме Деня на „Каритас“ с организиране на благотворителни дейности в подкрепа на нуждаещи се хора.

Тази година Денят на „Каритас“ - 6 ноември, ще премине под мотото „Каритас“ - милосърдна любов за достоен живот“ и ще свидетелства Христовата любов чрез милосърдие.

**6 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 10 (1515)
октомври 2016 г.

ната дейност на „Каритас“ в подкрепа на нуждаещите се хора. Защото това, което прави „Каритас“ като организация на Католическата църква, различна от многото организации, е милосърдието, съпричастността и волята за облекчаване на човешкото страдание, които са наша първа отговорност и основен подход към човека в нужда. Уникалното съчетаване на професионализъм с християнско отношение към ближния изгражда мостове между болката и живота с достойнство и правят Божията любов към човека и милостта между хората по-видима.

За повече информация и как да бъдете съпричастни се обрнете към вашата организация на „Каритас“.

Тя е моят ангел

Лична история

Баба Ивана е на 83 години, от град Раковски. Тя не е добре здравословно като повечето възрастни хора, за които „Каритас“ се грижи, но не се оплаква, не мъръка, не драматизира. Тя посреща с усмивка всеки гост, а единственото, за което страда, е, че вече не може да посещава всеки ден своите починали близки на гробището.

Може би това е черта на нейното поколение, което отрано е научено на труд и сила вяра в живота, може би е особеност, дошла от нелеката ѝ съдба цял живот да се грижи и за болен син (дори и сега, на тези години), а може би е просто характер - борбен и несломим, но баба Ивана по-вече от всичко ценя живота, хората и възможността да е полезна с каквото може.

Мъжът ѝ си е отишъл от този свят малък, на 64 години. Той беше много добър, работлив, където ни извикат, отиваме - работа да вършим, да

гия за онези времена, когато целият двор е ухал на грозде от асмата пред къщата, и с любов към мъжа си, нейния верен спътник в живота.

Но въпреки че отдавна е прехвърлила активните години, баба Ивана не стои на пра-га до оградата, загледана и застинала в спомените, защото въкъщи винаги има работа, пък и за сина си трябва да се грижи.

„Правя разни неща въкъщи - готовя, измия паниците. И стапе 15.00 ч. И изляза - ей туха, на улицата, събъррем се бабите от махалата. Ето, от тук та до магазина - показва с ръка към далечината на улицата - всичките сме болни, имаме проблеми. Но пак благодарение на Бог и сестрата от „Каритас“ аз съм горе-долу добре. Е, вече не мога да ходя на гробищата, че са далеч, чак на края на селото, но поне на черква ходя“, разказва тя за своето всекидневие и никак естествено се прокрадва иде-

тива на черква и после на гробища. Но вече ми е трудно да стигна дотам.“

Баба Ивана продължава своя разказ, който наподобява едно своеобразно пътуване през живота и смъртта, който в крайна сметка се сливат и превръщат в едно, без начална и крайна посока. „Пре-ди години етървата почина, свекървата и тя, деверът също и вече мъжът ми като почина - няма сняг, дъжд, аз съм на гробищата. Животът е кратък, ей! Сега, като не ходя, има трева. Дъщерята ходи понякога и там, където има трева, я поочисти. Но те със зет ми имат магазин и не могат да го правят всеки ден.“

Баба Ивана страда и от „незаздравяваща рана“ - така нарича туморното образование, което има. Раната я мъчи и не може да прави много от нещата, които е правила преди. „Ето, Вени идва (медицинска сестра от „Домашни грижи“ на „Каритас“), превързва ме, благодаря й, помага ми много! Тя ако не е, аз закъде съм? Откакто Вени започна да се грижи за раната - промие я, намаже я, сложи марлите, и тя взе и да заздравява и не ме боли“, отново в духа на силния стремеж към живота споделя за подобрението на здравословното си състояние баба Ивана.

„Гледам и моя син - Деката, Недялко, той направи 56 години, но е болен. На 7 години беше, когато проходи, а сега не спира. Ходи из селото, обича да е сред хората. Беше чул, че някъде ще има сватба и той трябвало да отиде там“, през усмивка разказва баба Ивана за сина си така, сякаш той е все още на 7 години, сякаш това да отглежда „7-годишен“ вече 56 години никак не ѝ тежи.

„Срещите със съседите пък са моето разнообразие, приятелките - те излязат, аз изляза и на приказки минава времето. А Вени (медицинска сестра от „Домашни грижи“ на „Каритас“) е моят ангел, който със своите вълшебни меклеми затваря незаздравяващата рана и отнема болката, за което безкрайно й благодаря!“

паем. Беше много кротък, мил, но го хвана ракът и за един месец си отиде. Справям се някак сега без него. Дъщерята идва, помага ми. Имахме асма на двора. Тя и сега е тук, но навремето раждаше много. Мъжът ми се грижеше за нея - пръскаше, кроеше. И асмата се отблагодаряваше. Когато той си отиде, съпругът на сестра ми помагаше, двамата тъпчехме гроздето. Но и той почина малък, от инфаркт“, разказва баба Ивана с ностал-

гия, че движещата сила на това поколение е вярата, силната вяра в живота. Тази вяра достига дори и отвъд смъртта, защото гробището в представите на баба Ивана сега е новият дом на починалите и близки и тя се грижи и за него - да е почистен от бурени, да е спретнат. „И ми е голяма болка, че не мога да ходя всеки ден до гробището. Тук нашите гробища светят - в събота всичко се подготвя, а в неделите - както си му е редът - се

„Каритас“ в България

„Каритас“ - Бургас, завърши единогодишен проект, който бе реализиран в енорията и бе насочен в подкрепа на семействата. По време на семейните срещи бяха допълвани знанията и уменията на родителите с помощта на отец Михал, ресурсен учител и психолог. Финалът на проекта бе озnamенуван с посещение на светилището в Малко Търново и с издаването на „Наръчник за родители“.

Центърът за обществена подкрепа „Том Сойер“ към „Каритас“ - Русе, стартира

дарителска акция „Кафе за помощ“, която се проведе в дните 12 и 13 септември т.г. в Mall Rousse. Целта на акцията бе да бъдат подпомогнати деца в риск, чито родители нямат възможност да ги подгответ за първия учебен ден.

* 1225 лв. бяха набрани за каузата на „Каритас“ - „Домашни грижи за възрастни и болни хора“, по време на сватбената церемония на Камелия и Кристиан Паташеви, която се състоя на 11 септември т.г. Младото семейство приими

своите гости и приятели сумите, които са отделили за булети, да бъдат дарени за възрастните хора, на които „Каритас“ предоставя услугата „Домашни грижи“.

* „Каритас“ - Куклен, организира поредица от дейности, чрез които да привлече и ангажира повече младежи в подкрепа на старите и самотни хора от енорията. По време на предвидените инициативи доброволците, водени от отец Даниел, показаха своеото отношение със специално внимание и материална помощ за нуждаещите се възрастни хора.

Кампания на „Каритас“ в подкрепа

на болни възрастни хора.

Подробна информация: www.homecare.caritas.bg

Страницата подготви „Каритас България“

Вярата и любовта, вплетени в житни класове

От стр. 5

литургия в катедралния храм „Успение Богородично“ на Католическата апостолическа екзархия. Епископ Христо Пройков запозна „на терен“ гостите с живота и историята на Църквата в България. Литургията бе отслужена за всички жители на Озимо и за покойните и пострадалите от земетресението в Италия на 24 август.

Макетът на храм „Света София“ бе донесен за празника на града, 17 септември, и може да бъде видян от софийци и гости на столицата. Той е изложен в закрито пространство „Ларгото“, за да бъде запазен от атмосферни влияния. Размерите му са 5 метра на 3 метра и височина 3.5 метра. Направен е от над три милиона житни класа, а в изработването му са участвали повече от 200 жители на Озимо. От 1939 г. жителите на Озимо изработват такива макети. Първоначално те били с религиозни сюжети, но с течение на времето биват заменени от макети на храмове

и традицията придобива международна известност. По-голяма част от макетите могат да се видят в местния музей. Сред тях са у малени копия на храма „Сантиаго де Компостела“ в Испания, храма „Василий Блажени“ в Москва, базиликата „Сакре кьор“ в Париж и базиликата „Свети Петър“ в Рим.

„Силно съм впечатлен и съм много приятно изненадан от наградата. Това е много задължаващо за мен признание за още по-силно развитие на културните ни отношения“, каза кметът Симоне Пунялони при получаването на отличието „Златен век“.

„Уникалното е, че в макета са вплетени чрез тези хиляди житни класове вярата и любовта на жителите на град Озимо. Благодаря на всички тези хора, които месеци наред са отделяли време, за да могат да вплетат чрез тези класове нашето приятелство“, каза в отговор столичният кмет Йорданка Фандъкова.

И-V

Света Параскева

При прочит на стар литературен сборник прочетох интригуващото твърдение, че една от най-почитаните от българи и румънци светица е света Параскева - Петка Епиватска (Търновска). И наистина в много български и румънски семейства нейната икона е на почетно място.

Тракийка по рождение, Параскева напуска своя роден дом, за да може противно на бащината воля да изпълнява Христовата повеля: „Който има две дрехи, нека даде ономува, който няма“ (Лк. 3, 11). И богатската щерка пристъпва с искрина вяра да замени красивите си скъпи дрехи срещу дрите на срещаните просяци.

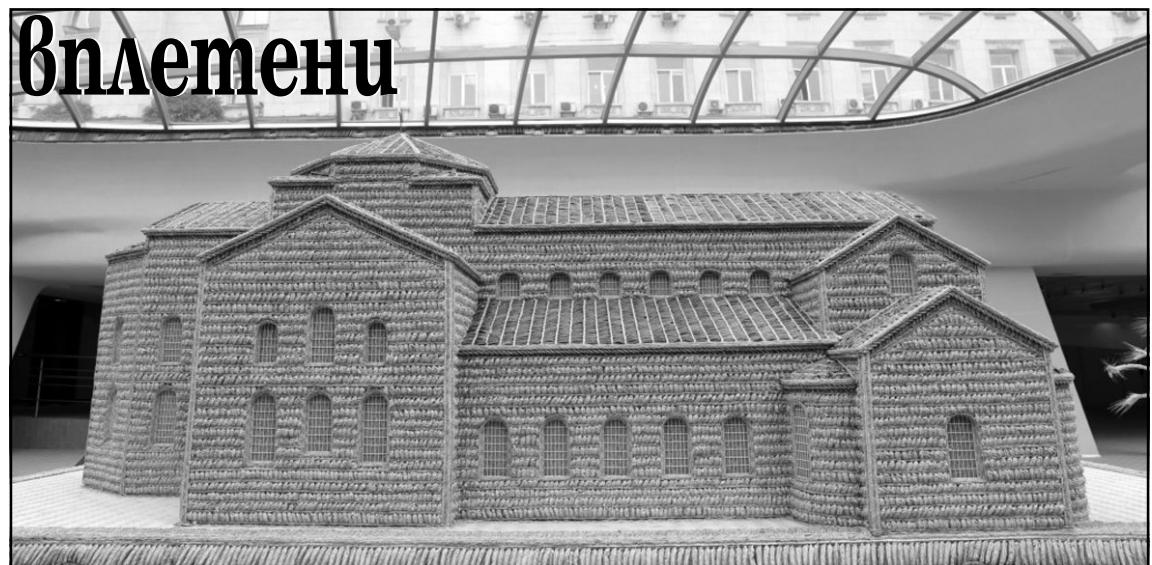
ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1515)
октомври 2016 г.

В продължение на десет години обезумелият от скръб баща търси своята дъщеря и в имперската столица, и в Халедония, и в Хераклия, и най-сетне я открива в Йерусалим, в манастир, който тя е напуснала предния ден, за да се установи в азиатската част на днешния Истанбул, където след две години, едва 28-годишна (1022-1050) умира. Когато след няколко месеца опечаленият баща открива гроба ѝ, той заварва поклонници, дошли да благодарят на светицата за полученото чрез нейното застъпничество пред Всемогъщия Бог телесно и духовно изцеление. Този поток от поклонници продължава и днес, тъй като света Параскева е все тъй отзивчива за своите почитатели.

Католическата църква чества света Параскева на 14 октомври.

Иван ТЕОФИЛОВ

Трето издание на празника на религии в София

От стр. 1

Кескин, Емрах Юмер.

Обединените евангелски църкви се представиха със „София госпъл хор“, изпълнил госпелите на английски.

Католическата общност бе представена с части от литургични изпълнения на хор и духов оркестър от енория „Пресвето Сърце Исусово“ в град Раковски, кв. Генерал Николаево, и танцов състав „Фалмис“ от общността на банатските българи от с. Бърдарски геран, които изпълниха чардаш.

Интересни бяха и изпълненията на обичания от всички арменци смесен хор на арменската общност „Еребуни“ с ръководител Ардаш Еринасян, а певицата Мари Басмаджиян прочувствено изпля една песен по псалм.

Еврейската общност и Централният израилтански духовен съвет бяха представени от Еврейски вокален ансамбъл „Агада - Бенедикт Молхов“. Това е представителен състав на еврейската общност в България. Създаден е през 1998 г. като продължение на традицията на певческото дружество „Цадиков“ и еврейския народен хор. Той затрогващо изпълни и „Камбанен звън за Бухенвалд - Бухенвалдски набат“ - песен по текст от псалм, като възпоменава за жертвите в този лагер, където са били убити най-много евреи.

В изложбата на втория етаж на музея видяхме творби от всички общности, участници в празника.

Платната на Ставри Калинов (техника масло) - еврейска об-

щност - представяят събити и ясни изображения на еврейския

бит и символи с езика на модерното мислене, а в платната на Сабин си личи влиянието на Шагал. От арменската общност в изложбата отново срещаме името на певицата Мари Басмаджиян, която тук се представя вече като художничка. Нейните две Богородици - графика с молив, залепени върху фон от богато украсен плат, както и Кръста (по всяка вероятност техника „серти“) - изцяло рисуван с блестящи бои в различни

ярки цветове, някои наподобяващи сърма и злато, се налагат отдалеч на погледа на зрителя. Символът пък в двете картини на Ончо Карапилиан от тази общност - стегнатите във върхът предмети, характерни за етноса, недвусмислено говори за страданията на арменския народ (в едната картина) и за издигането му над робията и страданието (в другата). Виржиния Маркарова ни представя две графики: „Полетът на планината“ и „Прераждане“ с усещане заечно движение.

Православната общност се представи с няколко творби на Стефан Чучурлиев и Ясен Иванчев. От „Иоан Кръстител“ на Чучурлиев се изльчва силен драматизъм, но и мощ. Нова трактовка на темата Благовещение според мен виждаме в картината „Мериам“ на същия автор; тя дори не носи това заглавие, но то се подразбира. Цветето в черно, сякаш овъглено, дали не е напомняне за Христовата жертва? Също значима картина е „Старецът“ - отшелник с макет на черква в ръце, с неясни образи зад него и

късче небе, в което проблясва светлина.

Друга картина на Чучурлиев от този стил е „Пророк Иона“. Ясен Иванчев с картината си „Сянката на слънцето“ представя драматизма и изтощението на паднала и полегната на куфар жена, бягаща в неизвестната сянка.

От същият автор са и две труднопреводими картини: „Majores Pendsnido“ - сюрреализъм чрез колажна техника, и „Ferricrepinus“ - заплашителен ангел със свити криле.

Протестантската общност присъства в изложбата с икони на света Петка, Света Богородица Казанска, свети Георги Победоносец и Възкресение, както и с натюрмортите с цветя на Валентина Иванова. Те са в общоизвестния стил на иконата, а изображението на цветя е натуралистично.

От показаното творчество на католическата общност се открояват ярко иконите на Здравко Каменаров, рисувани върху разноцветни мраморни площи - „Свети пророк Данаил“ - във възрожденски дух, и „Страстотерпление“ - композиция, в която авторът напомня средновековния маниер на рисуване, при който различни по време събития са събрани в една картина. Миляна Стефанова от същата общност се представя с иконите на „Света София с трите си дъщери“, „Света Богородица“, „Света Богородица Умиление“ и „Триптих на Света Богородица“ в характерния за иконографията стил.

Не бива да се отминават и творбите на представители от

На стр. 9

Място за предаване на духовността

От стр. 2

групи. Заслужава да се отбележи, че по време на вечерните набожности в черквата присъстваха и жителите на Белозем, които от години с големо сърце оказват подкрепа в организацията на фестива-

ла. Домакините от Белозем заедно с младежите (в групата освен българи има 10 австрийци и 29 поляци) имаха възможност да участват във вечерни представления на различни артисти: танцова школа „Тодорови“ от Белозем, илюзионистка група „Quickhandsproject“, музикантите от украинската група „Кана“ и полския капуцински със-

тав „Капела“.

Тазгодишния фестивал ще запомним и с дъжда, който по това време е голяма рядкост в Белозем, но слава Богу той се превърна в благодат, която не само освежава, а и дава живот и очакване на нови плодове.

Видно е, че младите хора харесват да бъдат заедно и такива събития отварят пред тях нови врати. И фестивалът, и годишните национални младежки срещи, и срещата с папата в Краков дават възможност за приятно прекарване на времето, но са също така място и средство в нашето съвремие да предаваме вярата на новите поколения.

Отец Марчин ГРЕЦ

От стр. 1

- гледаме болните и умиращите и се грижим за слабите и инвалидите не само по тяло, но и по ум и дух.

Когато полицията попита един алкохолик в един от нашите домове в Австралия, който беше пребит от друг алкохолик, за името на виновника, той отказа да го каже. След като полицайтите си отидоха, сестрите го попитаха защо не е дал името на човека, който го е пребил. Той отговори: „Неговото страдание няма да намали моето страдание!“.

Той даваше всичко до болка. Прости на своя брат.

Ние не сме социални работници, а хора, отадени на съзерцание в сърцето на света. Ние няма да можем да поддържаме живота си на любов към бедните, ако не сме души на молитва, тишина, съзерцание, аскетизъм и състрадание. Ето защо Майка Тереза отделяше час и половина всяка сутрин за молитва, размишление и за евхаристична жертва. Тя прекарваше също един час в обожаване на Иисус в Светото причастие, за да получи Божествена любов, светлина и енергия да Го разпознава, обича и да му служи в най-бедните от бедните. Ние, Мисионерките на милосърдието, правим същото.

„Искам свободни монахини, обгърнати с бедността на кръста. Искам покорни монахини, обгърнати с Моето покорство на кръста. Искам монахини, обгърнати с любов, обгърнати с Моето милосърдие на кръста. Ще откажеш ли да направиш това за Мен?“

Иисус към Майка Тереза

Светицата знае: „Ако сестрите не обичат Бог, те няма да могат да водят този живот на постоянно жертваване за душите на хората. Всяка от тях трябва да разбере, че ако иска да стане Мисионерка на милосърдието, тя трябва да обича Разпънатия и да бъде Неговата жертва за душите на бедните.“

Ние ще се уповаваме напълно на Божието провидение за всички наши нужди и нужди на бедните...“

„Бог е благословил нашето семейство с толкова клони на лозата на Иисус, отглеждащи Неговите плодове на любов и съчувствие чрез молитви и дела на любовта в действие.“

Майка Тереза

Бел. ред.: За любознателните читатели препоръчваме книгата „Майка Тереза. Дойди, бъди Моята светлина; личните писма и бележки на „Светицата от Калкута“, изд. Фондация „Комунистас“, София, 2014 г.

1. От началото на 2014 г. Девическо монашеско общество „Мисионерки на милосърдието“ променя наименованието си на Девическо монашеско общество „Мисионерки на любовта (Сестри на Майка Тереза)“.

Институти на конгрегацията Мисионерки на любовта¹:

1. Мисионерки на любовта - действащи сестри - основан на 7 октомври 1950 г.
2. Мисионери на любовта - действащи братя - 25 март 1963 г.
3. Мисионерки на любовта - съзерцателни сестри - 25 юни 1976 г.
4. Мисионери на любовта - съзерцателни братя - 19 март 1979 г.
5. Мисионери свещеници на любовта - 31 октомври 1984 г.
6. Мирияни мисионери на любовта - 13 април 1987 г.
7. Мисионери на любовта - сътрудници - започва дейността си на 29 март 1969 г.

Днес мисионерките са над 5000 - действащи и съзерца-

телни, от над 80 националности; служат в 710 дома (от тях 229 в Индия) в 132 страни по света.

Трябва да обичаме днес

Майка Тереза към своите сестри:

„Скъпи мои сестри,

Бях много радостна, като научих, че всички вие, от всички къщи, имате истинско желание да станете „профессионалисти в светостта“.

Първата крачка, която трябва да направите, за да станете свети, е да поискате. Свети Тома казва: „Светостта не е нищо друго освен твърда решимост - героично действие, извършено от душата, която се оставя в ръцете на Бог“. С чистосърдечната си воля ние обичаме Бог, ние Го достигаме, ние Го притежаваме.

„О, добра, добра воля, която ме превръща в Божия образ и ме правиш подобен на Него“, възклика свети Августин. Моят напредък в светостта зависи от Бог и от мен, от Божията благодат и от волята ми.

Често пъти, използвайки като извинение смирението, доверието и изоставянето в ръцете на Бог, нима не забравяме да използваме силната си воля? Ние трябва да сме изпълнени с постоянна решимост да достигнем светостта. Света Тереза казва, че сатаната ужасно се страхува от решителните души. Всичко зависи от тези няколко думи: „Аз ще...“ или „Аз няма да...“. В това „Аз ще...“ аз трябва да вложа цялата си енергия. „Аз ще...“ са казали свети Ян Берхман (1599-1621), свети Станислав (ок. 1030-1079), света Маргерит-Мари Алакок (1647-1690) и са станали светци.

Какво значи да си светец? Душа, изпълнена с решимост, душа, която използва сила плюс действие.

Нима свети Павел няма точно това предвид, когато казва: „Всичко мога чрез Онзи, Който ме укрепва“.

Сестри мои, няма да ми е достатъчно вие да сте просто добри монахини. Бих искала да можете да поднесете на Бог съвършена жертва. А само чрез светостта дарът става съвършен. „Да бъдеш изпълнен с решимост да станеш светец“, значи: аз ще изтръгна от себе си всичко, което не е Бог; аз ще разголя сърцето си и ще го оправзя от всички творения; аз ще живея в бедност и откъснатост от света; аз ще се откажа от моята воля, от моите наклонности, от моите капризи и прищевки и ще стана роб, изпълнен с готовност да служи на Божията воля.

Да, деца мои, за това аз се моля всеки ден за всяка от вас - да станем роби на Божията воля.

7 октомври наблизава - тогава ще отбележим нашите първи десет години, които Бог благослови. Нека удвоим усилията си в това да бъдем с все по-разпалени сърца, все по-близо до Бог. И нека следващите десет години също да бъдат благословени с добър и траен плод.“

Първи петък на месец октомври 1960 г.

На 5 септември в конкatedралния храм „Свети Йосиф“ в София бе отслужена благодарствена литургия по случай обявяването на Майка Тереза от Калкута за светица. Тя бе водена от апостолическия екзарх Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България. Участваха много свещеници и вярващи. В проповедта си монс. Христо посочи и лъчезарността на светицата, и че на среца с нея в Рим я е помолил да прати в България сестри Мисионерки на любовта. Музикалното оформление на литургията бе

специално подгответо от сестрите мисионерки. След службата вярващите имаха възможност да разгледат изложбата от снимки, посветена на света Тереза от Калкута, подредена в пасторалния център на енорията.

Благодарствени литургии бяха отслужени също в Пловдив от епископ Георги Йовчев на 4 септември и във Варна от епископ Петко Христов на 10 септември.

Днес сестрите на Майка Тереза работят в три наши града: Варна, Пловдив и София, и разнасят Божията любов сред най-бедните от бедните.

Бележки за едно поклонническо пътуване в Италия

Щото виждахме всичко на голямия монитор точно срещу нас, без да се провирараме между хората, тъй като тълпата наоколо не бе гъста. (Неволно си спомних, когато бях тук за пръв път в 2000 г. на беатификацията на папа Йоан XXIII с една група, водена от екзарха - тогава бяхме на 40-ия ред на площада, седящи, което за размерите на този огромен площад си е близо, но пък нямахме сянка). Сега имахме предимство да наблюдаваме пъстрото множество, отправящо се към площада - индийски сънтрите с национални облекла, монахини от различни страни, достопочтени възрастни дами, вероятно италианки, семейства с деца на различна възраст, даже мюсюлмани с тюрбани и фереджета и какво ли не още. Целият този народ, преминал през охраната и щателно проверен за железните предмети и други съмнителни неща, бавно напредваше към площада. Около нас доброволците обикаляха и внимаваха за възможни случаи на нуждаещи се от помощ.

Така след повече от час очакване понтификалната служба започна точно навреме. От мястото, на което седяхме, виждах фасадата на базиликата с портрета на Майка Тереза толкова близо, че даже можех да различа часовниковите стрелки на десния часовник на фасадата и подробности в скулптурните фигури на светците на фронтона - очевидно сме били много близо до началото на площада. В някои моменти на монитора обаче даваха в далечен план базиликата, така че се получаваше впечатление, че сме много далеч от центъра.

Богослужението започна по известния на всички начин. В началото след краткото „Kyrie“, рецитирано от солист, прозвучала литанията на всички светци, която като че ли съзнателно бе ярко изтъкната - напълно обично за случая. Kyrie-то едва достигна до слуха ми и неволно си помислих, че може би нарочно се акцентира върху литанията, защото, както е известно, Kyrie-то произхожда от литанията за всички светци, която е един от главните елементи при оформяне канона на литургията още по времето на класическото християнство. Бе изпълнена григорианска меса „De Angelis“ от хор в съпровод на орган. Разбира се, цялата меса бе озвучена и с друг вид музика - хорова от по-ново време, а входната импровизация на органа, която според правилото предшества първата песен, бе в стила на френската органна литература от края на XIX и началото на XX век - стил Жан-Мари Видо. Изглежда, че този музикален стил е негласно възприет за църковната музика на „Свети Петър“.

И така, на 4 септември в по-ранните сутрешни часове вече бяхме пред площад „Свети Петър“, отпочинали, защото още предния ден бяхме пристигнали в Рим. Площадът бе вече почти пълен. Част от групата - тези, които не се страхуваха от силното сълнце и навалицата, навлязоха в началото на площада начело с българското знаме, гордо развявано в ръцете на Кирил Ковачев - пръв помощник на отец Марчин. Ние, няколко жени, останахме в улицата, извеждаща на площада, в сянката на сградите. Скоро се оказа, че нашето място е повече от добре подрано, за-

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1515)
октомври 2016 г.

Ново папско ведомство за цялостно човешко развитие

С моту проприо „Humanae progressionem“ папата обяви създаването на новото ведомство за „Насърчаване на цялостното развитие на човека“. Той назначи за негов префект кардинал Петер Кодво Алиа Търксън, досегашен председател на Папския съвет за справедливост и мир.

В новото ведомство, считано от 1 януари 2017 г., ще се сплеят четири папски съвета: за Справедливост и мир, „Сор Unum“, за Пастирската грижа за мигрантите и странствящите и за Пастирската грижа за здравните работници. На тази дата горепосочените ведомства ще престанат да съществуват. Отделът в новото ведомство, който ще се занимава конкретно с бежанците и мигрантите, ще бъде под прякото ръководството на папата за определен срок (*ad tempus*).

„В своята същност и действия - посочва папата в документа - Църквата е призвана да насърчава цялостното развитие на човека в светлината на Евангелието. Това развитие се постига с грижата за неизмеримите блага на справедливостта, мира и защитата на творението.“ Новото ведомство „ще бъде компетентно по въпросите на миграцията, нуждаещите се, болните и отхвърлените, маргинализираните, жертвите на въоръжени конфликти и природни бедствия, затворниците, безработните и жертвите на всяка форма на робство и мъчения и всички хора, чието достойнство е застрашено“. То ще бъде също отговорно за правата на човека - особено тези, свързани с труда, включително детския труд, търговията с

човешки органи, смъртното наказание и разоръжаването.

За тази цел - пише в документа - новото ведомство ще предложи помощта си на местните Църкви, ще насърчава и координира инициативите на католическите институции и ще установи отношения „с асоциации, институти и неправителствени организации, непринадлежащи към Католическата църква, ангажирани с насърчаването на справедливостта и мира“.

Ведомството е призовано да задълбочава социалното учение на Църквата, като се стреми „за все по-широкото му разпространение и приложението му на практика в социалните, икономическите и политическите взаимоотношения, за да бъдат те все по-проникнати от духа на Евангелието“.

Към ведомството ще бъдат създадени три комисии: за милосърдието, за екологията и за здравните специалисти, председателствани от префекта на ведомството, който ще бъде отговорен и за Caritas Internationalis в съгласие с устава на организацията.

Новият орган също поема компетенциите на Светия престол, свързани с изграждането и управлението на международните благотворителни организации и фондове, създадени със същата цел.

Ведомството се оглавява от префект, подпомаган от секретар и поне още един подсекретар, които могат да бъдат и мирияни.

Моту проприо и статутът бяха одобрени от Светия отец на 17 август по предложение на Съвета на кардиналите.

Историята не знае точната дата и рождено място на светеца, което не пречи на повсеместната му почит (вж. Венцислав Каравъльчев, „Св. Димитър Солунски или Сирмиумски (Сремски) чудотворец и неговия слуга св. Луп от Нове (Свищов)“ в „Християнство и култура“, бр. 5/ 2016 г., стр. 62-71). Бащата на Димитър бил градоначалник на град Солун. Той тайно вярвал в Христос, защото било време на гонения за Църквата, но успял да възпита в христиански дух своя син. След смъртта на родителите си Димитър наследил голямо богатство, а император Галерий (Цезар Галерий Валерий Максимиан), възхищен от разследливостта на младежа, го назначил на същия пост като баща му. Изрично му заповядал да очисти града от християните, да убие всеки, който призовава името Господне.

Димитър бил приет с радост от жителите на Солун, но вместо да преследва християните, както му било поръчано, той отказал същия пост като баща му. Изрично му заповядал да очисти града от християните, да убие всеки, който призовава името Господне.

Димитър бил приет с радост от жителите на Солун, но вместо да преследва християните, както му било поръчано, той отказал същия пост като баща му. Изрично му заповядал да очисти града от християните, да убие всеки, който призовава името Господне.

Рядък случай: двама близнаци - католически свещеници

През юни 2016 г. едновременно близните близнаки германци Петър (отляво на първата снимка) и Ханс Юрген Трайтингер

(53) са ръкоположени за католически свещеници в Розенбургската катедрала, Германия. Братята, които трудно се различават един от друг, са от енория „Сърце Исусово“

в Регенсбург и до 48-годишна възраст и двамата са работили в градската администрация. Осенени и двамата от духовно призвание, през 2011 г. те постъпват в богословския факултет, завършват образоването си през 2016 г. и двамата едновременно са ръкоположени за свещеници. Понастоящем те са разделени и служат в различни храмове.

Петър КОЧУМОВ

Трето издание на празника на религиите в София

От стр. 7

мюсюлманската общност. Ярко се открояват картините на Бираги Мююн „Всяка душа е заложник на своето дело“ (с подзаглавие „Научи човека на това, което не знае“) и „Дългото мечтане“. В първата картина се усеща повикът към знанието, а втората представя в оранжев полукръг човешки глави, тръгващи ниско долу от раждането и преминаващи през различните възрасти, обединени от кривата, показващи ударите на сърцето и пулса на живота. Тази крива е свързана с правата отвесна линия към изображение в основата на картина, както изглежда символизиращо Твореца - Създател. Бираги Мююн участва с още една картина с дългото заглавие „И от неговите знания е, че сътвори за вас съпруги от самите вас, за да намерите спокойствие при тях“. Символа на жените аз лично схващам тук със симетрично изрисуваните красиви цветя, които обаче сякаш виждаме през тънък тюл, а в средата е поставен арабски текст. Исмаил Хатип предста-

вя един ведър пейзаж на джамия в Гоце Делчев. С техника си колкото се стреми да се приближи до импресионистите, толкова и желае да покаже едно свое видждане. Еджевит Якъбов с картината си „Съживяване“ - летящи пощенски пликове, очертание на човешка фигура, в която вписва гора с дърво, иска да покаже вероятно действията ни по опазването и съживяването на света около нас. На размисъл ни навежда и картината на Емрах Якъбов „Време... временно“. Върху тъмен сивосинкав фон авторът представя виадукт с елхи в далечината и на преден план седнала женска фигура.

Съвсем накратко това бе коментарът за изложбата. Иска ми се да припомня тук една от основните мисли за изкуството въобще, че една и съща творба може да събуди различни мисли и

преживявания в различните хора. Това в най-голяма степен се отнася както за съвременното изобразително изкуство, така и особено за съвременната музика.

За тази изложба не е толкова важна художествената стойност; да я обсъждат специалистите, ако искат. Главното е, че тя е още един призив за обич и уважение към ближния, който като Божие творение живее на тази земя със своите болки, радости и съмнения и който е призван да потърси щастиято си в живота чрез духовната си връзка с Твореца - Бог.

Надя КРЪСТЕВА
и Мая ХИЛДЕГАРД

Свети великомъченник Димитрий Мироточиви

Историографията не знае точната дата и рождено място на светеца, което не пречи на повсеместната му почит (вж. Венцислав Каравъльчев, „Св. Димитър Солунски или Сирмиумски (Сремски) чудотворец и неговия слуга св. Луп от Нове (Свищов)“ в „Християнство и култура“, бр. 5/ 2016 г., стр. 62-71). Бащата на Димитър бил градоначалник на град Солун. Той тайно вярвал в Христос, защото било време на гонения за Църквата, но успял да възпита в христиански дух своя син. След смъртта на родителите си Димитър наследил голямо богатство, а император Галерий (Цезар Галерий Валерий Максимиан), възхищен от разследливостта на младежа, го назначил на същия пост като баща му. Изрично му заповядал да очисти града от християните, да убие всеки, който призовава името Господне.

Димитър бил приет с радост от жителите на Солун, но вместо да преследва християните, както му било поръчано,

но, той открыто изповядвал името на Спасителя. За жителите на града той се превърнал в един нов свети Павел. През есента на 306 г. император Галерий се върщал от далечен поход на изток, пътят му минавал през Солун, което означавало нови гонения за християните от града. Димитър предвидливо раздал богатството си на бедните и започнал да се моли и готви за близката смърт.

Императорът не закъснял да повика при себе си градоначалника, за да разбере лично дали обвиненията в християнство са верни. Димитрий пък смело се обявил за христианин и изобличил езическо-многобожие, заради което бил хвърлен в тъмница.

По това време императорът - същият който само пет години по-късно, на 30 май 311 г., докато се лекува в термалните води на някогашна София, ще издаде Сердикийският едикт за верска търпимост, слагащ край на гоненията срещу християните - организирал гладиаторски борби на стадиона в града. Той имал един любим гладиатор, който убивал противниците си, хвърляки ги отвисоко върху остриетата на копия: никой не смеел да се изправи срещу него. Но един младеж на име Нестор,

който не можел да гледа по-вече колко много християни били умъртвявани по този жесток начин, дръзнал да се изправи в двубой с императорския любимец. Преди да излезе на арената, той отишъл в тъмницата при Димитрий и измолил неговото застъпничество и благослов. Житието на светеца продължава с това, че Нестор с Божия помощ победил противника. В гнева си императорът заповядал Нестор да бъде убит с копие, а като узнал, че свети Димитрий благословил Нестор, той издал втора заповед - Димитрий да бъде наказан по същия начин. Така на 26 октомври 306 г. сутринта войниците нахлу-

ли в тъмницата и убили Димитрий с копията си. Християните прибрали тялото, окървавената риза и пръстена на светеца. С тях били извършени много чудеса (вж. ролята на св. Луп в горецитираната статия). На гроба на светеца християните построили малка черква.

Един илирийски велможа на име Леонтий получил изцерение при гроба на светеца и в знак на благодарност построил голям храм. При събарянето на малката черква намерили мощите на свети Димитрий, от които потекло миро, затова светецът се нарича и Мироточиви.

Свети Димитър спасява града от множество нападения, а почитта към неговия свят образ бързо се разпростира в Македония и Тракия дотам, че българи и гърци започнали да си спорят покровителството на небесния стратег свети Димитър Солунски. Но за светостта няма национални граници, всички сме призвани към светостта и за всички ни Димитър е достоен пример за подражание по този нелек път.

На иконите светецът е представен във военни дрехи като атлет Христос - воин на мира, който отхвърля войната, защото взорът му е отправен

към Царството на мира. Негов щит е светостта, броня му е правдата, меч му е гневът на справедливостта, а шлем - съдът на любовта, който не гледа на лице, а в сърцето човешко, илюстриращи сякаш библейският текст от Премъдрост Соломонова, 5, 15-20, където четем: „А праведниците живят довека; наградата им е у Господа, защото Той ще ги закрия с десницата Си и ще ги защити с мишцата Си. Той ще облече за броня правдата и ще вземе за непобедим щит светостта. Строгия Сигняв ще изостри като меч и за шлем ще Си наложи нелицеприятния съд“.

Нека се молим на светеца за неговото застъпничество и да знаем, че светостта не е само във велики и геройски дела, но и във всекидневието, в дребните решения, пред които сме изправени постоянно и в които е необходимо не по-малко геройски да отстояваме името си на христиани - не на думи, а на дела, защото името християнин се отстоява всеки ден и час. То не е титла, която се взема един път зачинаги. Не е достатъчно само кръщението, необходимо е да вършим и делата на кръстени, спазвайки евангелските поучения.

Отец Петко ВЪЛОВ

Предисловие

Евангелист Лука съставя по много своеобразен начин една от най-известните глави на първата си творба (Евангелие от Лука; втората е Деяния на апостолите), която с право се нарича „сърцето на третото Евангелие“. След въведението (вж. 15, 1-3), в което се припомнят поредица от личности и някои необичайни обстоятелства, следват двете притчи близназици: за изгубената овца (вж. 15, 4-7) и за изгубената драхма (вж. 15, 8-10). След това евангелист Лука добавя една дълга и сложна притча (вж. 15, 11-32), известна като „Блудният син“, или „Милостивият баща“, или „Блуднолюбящият баща“.

Трите истории са насочени към една и съща аудитория - книжниците и фарисеите, от една страна, бирниците и грешниците, от друга. Евангелист Лука е много внимателен - след представяне на двете категории образи заключава, че Иисус „им каза тази притча“ (15, 3). Кои са тези „Те“? Някой ще отговори твърдо - книжниците и фарисеите! Всъщност изглежда, че тук е налице умишлено двусмислие - думите на Иисус са отправени и към двете групи. Може да се каже, че и едните, които се смятат за праведни, и другите, които са смятани за грешници, трябва да открият новостта на Иисусовите думи. С други думи, ако грешниците са призовани към покаяние, същото важи и за т. нар. праведни. И едните, и другите трябва да поставят под въпрос начина, по който мислят, начина си на живот и да приемат прогласа на Иисус, който разказва по изненадващ спосob тайната на Бог.

Има и един друг признак за единство на цялата глава - евангелистът казва, че Иисус „им каза тази притча“ (15, 3), т.е. тя е една-единствена притча, макар че в действителност Иисус след това разказва три.

Литературна структура

Двете прилики на притчата се характеризират със сходство на лексиката и следователно на темите - в началото имаме притежание (овцете, драхмата, синовете), което обаче е загубено, ала в крайна сметка е възвърнато, предизвиквайки огромна радост и голям празник.

В трите измислени истории има прогресия: овцете са животни - притежание, което носи препитание; драхмите са част от богатството на жената. В контекста, макар стойността на драхмата да е много по-малка спрямо тази на овцата, ценността ѝ нараства, защото тя е една десета от притежаваното от жената. Накрая синовете със сигурност не могат да бъдат наречени притежание на баща, но връзката с тях е наистина уникална и особена.

Също така е интересно да се отбележи как съотношението, изгубено към налично, се променя: губи се една от сто овце (1:100); във втория случай - една драхма от десет (1:10); синовете обаче са само

двама и както ще видим, че се загубят и двамата (2:2=1=100%).

Освен това овцата се губи в пустинята, т.е. навън, във външна среда; драхмата обаче се губи у дома, в домашна обстановка. Така е и с двамата синове - по-младият се губи, отдалечавайки се от бащиния дом, докато по-възрастният, въпреки че живее с баща си, се губи у дома си. С увеличаването на относителната стойност на притежаваното (според собственика) намалява съотношението между това, което се притежава, и това, което се губи.

Първите две притчи имат еднакъв завършек (срв. 15, 7.10) с лека вариация на термини: „Казвам ви, че тъй и

предизвика познат образ у слушателите - особено за книжниците и фарисеите, - образа на Добрания пастир на пророк Иезекиил. Пророкът се изразява така: „Моите овце Аз ще паса и ще ги отморявам, казва Господ Бог. Изгубената ще намеря и прокудената ще възвърна, ранена ще превържа и болна ще укрепя, а затъсяла и буйна ще изтребя; ще ги паса с правда“ (34, 15-16). Парадоксалното поведение на овчаря в притчата отговаря на Писанието. От това следва, че възмущението на книжниците и фарисеите противоречи на същите тези Писания, тъй като те твърдят, че ги почитат и в тяхно име претендират да съдят Иисус.

Вторият ефект е акцентът

пропорционално - от загубата на една овца спрямо сто.

Блуднолюбящият баща

Малкият син

В началото на известната притча за Блудния син или за Милосърдния баща Иисус поставя на сцената три лица: баща и двамата му синове (вж. 15, 11). По-малкият син настоява за едно решение в своя полза (вж. 15, 12). Искането за наследство говори, че бащата притежава някакво имущество. На читателя е дадено да разбере, че човекът е заможен, ако не и богат - без да се упоменава точният размер на имуществото. Разказвачът мълчи изцяло и за причините, довели по-малкия син да пре-

ка е била на мода. Нещата били такива: имотът се предавал от родителя на син, но използването на плодовете или печалбата продължавало да остава на бащата до смъртта му. Така действието на малкия син не преминава отвъд границите на установените норми, то е вписано в културните обичаи за времето. Освен това Законът предписва, че първородният син получава две трети от наследството, а вторият - само една трета (срв. Втор. 21, 17).

Виждайки изпълнено без много усилия своето искане, младежът се стреми към втора цел, която е да замине (вж. 15, 13-16). Разказвачът казва само, че момчето отиде в „далечна страна“, без да уточнява коя. В този момент се появява първата изненада на историята - прахосва всичко, живее разпътно... Историята постепенно отива към лош край - настъпва гладът и... Развитието е описано с голямо умение. Разпилиянето на наследството не се дължи на външни причини, а на начина на живот на младежа. Той всъщност действа като прахосник, пропиливайки собствените си средства за преживяване.

Читателят е в неведение за това, което по-малкият син прави в далечната страна, а на разказвача не му е присърцето да изброя точно всичко, което младият мъж е извършил, но очертава новата ситуация. Внезапно и неочеквано идва бедата - гладът. Всъщност гладът не е истинската причина за драмата, защото тези, които имат пари, не живеят зле - собственикът на прасетата не изглежда да е в нужда (вж. 15, 15). Изпаднал в несъстоятелност, младежът е длъжен да направи нещо, за да не умре от глад. Евангелист Лука определя не само неговото икономическо състояние, но и социалното му положение - малкият син се „пристави“ на един от жителите на онази страна, отдава се в безрезервна служба почти като един роб.

След като изразява подчинението, текстът разкрива и деградацията, до която е достигнал младежът - той е пратен да пасе свине. Това е едно скромно и не толкова необичайно занимание, но за еврейските слушатели то изглежда презряно и преди всичко в противоречие с правилата на Закона, който определя свинете като нечисти животни и забранява както консумацията на мясо от тях, така и контакта с тях (срв. Лев. 11, 7-8; 14, 8; 1 Мак. 1, 47; 2 Мак. 6, 18-28; 7, 1-4). Тази ситуация показва, че младият евреин, достигайки до подобно състояние по силата на обстоятелствата или по необходимост, напълно компрометира своята културна и религиозна идентичност. Да не забравяме многощастия и дори ироничен смисъл, който има глаголът „паса“ - той със сигурност означава задачата да „паса и пази“ стадото на прасетата, но също така включва - и тук се крие иронията - задачата да „храни“ животните или най-малкото да се грижи, за да се хранят.

Д-р Дон Матео КРИМЕЛА,
библист
(Следва)

Извънредна юбилейна година на милосърдието

Щедрият баща чака отговор

на небесата повече радост ще има за един каещ се грешник, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние“ (15, 7). Притчата за блудния син в двете заключителни картини завършва по еднакъв начин: „Тоя мой син (той ти брат) мъртъв беше и оживя, изгубен беше и се намери“ (15, 24. 32).

Основната тема е огромна

радост на Бог, че среща

грешника. Главният герой и на

трите притчи винаги е Бог (представен от пастира, жена

та, от бащата).

Загубената овца

Първата притча (вж. 15, 4-7) изцяло се гради върху загрижеността, която един овчар, притежаващ сто овце, проявява към само една изгубена овца. Въпросът, поставен в началото, трябва да бъде добре разбран в неговата дълбоко иронична стойност. На въпроса на Иисус: „Кой от вас, имайки сто овци, като изгуби една от тях, не оставя деветдесет и девет в пустинята и не тръгва подир изгубената, доколе я намери?“ (15, 4), спонтанният отговор е един: „Никой!“. Никой не е толкова глупав да остави деветдесет и девет овце в пустинята, за да търси една изгубена овца.

Овцете нямат никакво чувство за ориентация, а Юдейската пустиня и досега е каменисто място, където тук-таме има по някоя туфа трева с малко вода или просто роса; тя също така се характеризира и с много малки дълчинки, издълбани от водата от силни зимни дъждове. Из тези дълчинки овцете могат да се разпръснат, понеже са хванали различни посоки, и има голем рисък овчарят - след трескавото търсене на изгубената овца, като не е сигурно, че ще я открие - да не намери всичките деветдесет и девет овце. Много по-логично е той да запази сърцето си в мир, примирявайки се със загубата на една овца, особено като знае, че има още деветдесет и девет!

Иронията на сцената, предизвикана от въпроса на Иисус, има повече от един ефект. Преди всичко картината, обрисувана от евангелист Лука,

за уникалността на овцата - тя до такава степен е ценна в очите на овчаря, че в тази измислена история той прави още по-дръзка постыдка: след като я намира, си я занася у дома. Грижата на Бог за всеки човек - това е най-важната истинка, която притчата иска да ни предаде. Бог е ревностен и обича всеки човек в неговата единственост, в неговата неповторимост, в състоянието, в кое то се намира. Именно неуморимото упорство на пастира е това, което води до обръщане. Грешникът се променя, защото се оказва обичан, търсен, заобиколен от внимание, намерен там, където се е изгубил.

Драхмата

Втората притча (вж. 15, 8-10) се отнася до всекидневното на една жена в домай. Тук са нужни две уточнения. Първото се отнася до женското участие при показване на притежаваното богатство, до публичното обявяване на собственото имущество и следователно на своето социално положение. Второто е социално-икономическата среда, описана от притчата - нещата са зле, къщата няма прозорци, значи е много мизерна; за да се намери драхмата, трябва да се запали светило. Началото на почистването има за цел загубената монета да звънне или да блесне в мъждивата светлина на лампата. Обаче точно притежаването на десет драхми определя социалното положение на жената; стойността на драхмите е колеблива, но най-вероятно съответства на надницата на един работник, т.е. на един динар. За жена в такова финансово състояние загубата на една драхма е сериозен проблем, със сигурност по-голям -

„Добрият пастир“.
худ. Карл фон Блаас, XIX в.

Любимият бамбук

Посред едно поле растеше чудна градина. Стопанинът обикновено се разхождаше из нея по обяд. Един строен бамбук беше най-красивото и харесвано от другите дърво. Бамбукът растеше и ставаше все по-хубав. Той знаеше, че неговият господар го обича и много му се радва.

Един ден стопанинът се приближи замислен до дървото. А то с чувство на дълбоко преклонение сведе своята корона. Господарят му каза:

- Скъпо бамбуково дърво, ти си ми нужно!

Бамбукът отговори:

- Господарю, стори с мен каквото пожелаеш.

Бамбукът беше щастлив. Струваше му се, че е дошъл неговият час - стопанинът му има нужда от него и той може да му послужи. Със загрижен глас господаря му каза:

- Можеш да ми послужиш само ако те отсека...

- Да отсечеш! Мен да отсечеш, господарю? Моля те, не го прави! Остави стройния ми дъннер и пищната ми корона; виж как всички ми се възхищават...

- Скъпо бамбуково дърво - гласът на господаря стана още по-загрижен, - няма значение дали ти се възхищават, или не ти се възхищават. Ако

не те отсека, ти не би ми послужило.

Цялата градина се умълча, дори вятърът затаи дъх. Красивото дърво се наклони и промълви:

- Господарю, щом не мога да ти служа, без да ме отсечеш, тогава прави с мен каквото искаш.

- Скъпо бамбуково дърво, трябва да отрежа също всичките ти клони...

Сълнцето се скри зад облаци... Едни пеперуди прехвърчаха уплашени... Бамбукът, треперейки, полугласно рече:

- Господарю, отрежи ги...

- И това не е достатъчно, скъпо бамбуково дърво - продължи господарят, - трябва да те разрежа по дължина и да махна сърцевината ти. Иначе не бих могъл да те използвам...

- Но, моля те, господарю - промълви дървото, - ако направиш това... Как ще живея без сърцевина?

- Трябва да я махна. В противен случай не можеш да ми послужиш - настоя стопанинът.

Настана дълбоко мълчание... После - ридания... Капнаха и сълзи...

След това бамбукът се наклони до земята и каза:

- Господарю, сечи, режи, извади ми сърцевината... Вземи ме целия!

Господарят отсече, господарят отряза, господарят разряза, господарят извади сърцевината. После взе останалото от дървото и го отнесе в едно сухо поле, край кое бликаше бистър извор. Господарят поставил внимателно на земята любимия бамбук. Потопи единия му край в извора, а другия насочи към полето. Кристалните води весело потекоха по разполовеното бамбуково тяло. Разтекоха се по сухото поле, което толкова беше жадувало за вода. Посяха пшеница, царевица, соя, насадиха плодни дръвчета. Семената покълнаха, всичко се раззелени.... Дойде време и за жътва, и за събиране на плодове. Така предишното красиво бамбуково дърво - бидейки съсирано и унищожено, се превърна в голяма благодат за целия район.

Когато беше голямо и красиво, то се развиващо единствено за себе си и се радващо на собствения си облик и красота. Когато бе съсирано, унищожено, когато се отдаде да служи на другите, стана път, с който господарят направи плодородни своите земи. И много мъже и жени откриха наново живота и заживяха благодарение на това парче от отсечения, отрязания и разрязан на две бамбук.

По интернет

Нов правилник за признаването на чудесата при процесите на светците

Папа Франциск одобри новия Правилник за медицинската консултация за процесите за беатификация и канонизация. Настоящият текст - пояснява монс. Марчело Бертолучи, секретар на Конгрегацията за процесите на светците - „е вдъхновен от предишния правилник, одобрен от блажения Павел VI на 23 април 1976 г.“. Освен езиковото и процедурно адаптиране в правилника са въведени някои новости - като например необходимото квалифицирано мнозинство, за да се пристъпи към допълнителното проучване на предполагаемото чудо, е поне 5/7 или 4/6; случаят не може да бъде проучван повече от три пъти; за повторно проучване на предполагаемото чудо се изисква съвет с нови членове. Председателят на медицинския съвет може да бъде само веднъж преизбран (пет години плюс още пет години); всички, които се занимават с предполагаемото чудо - следящи процеса, съдии, постулатор, експерти, служители на ведомството - са задължени да пазят тайна. Възнаграждението на експертите ще става единствено по банков път. Подсекретарят, отговарящ за чудесата, изпълнява функцията, която апостолическата конституция *Divinus perfectionis magister* отрежда на докладчика.

„Целта на правилника е подобряване на процесите, които

то не могат никога да бъдат отделени от историческата и научната истина на предполагаемите чудеса - посочва монс. Бертолучи. - Така както е необходимо юридическите доказателства да бъдат пълни, взаимно свързани и достоверни, така е необходимо тяхното проучване да бъде извършено със спокойствие, обективност и уверена компетентност от страна на висококвалифицирани медицински експерти, а след това, на различно ниво, от събранието на светниците богослови и от съсията на кардиналите и епископите, за да стигнат до крайното одобрение на Светия отец, който единствено има властта да признае едно изключително събитие за истинско чудо. Това правило се отнася единствено до работата на медицинския съвет, чиято задача става все по-деликатна, ангажираща и слава Богу, ценена във и извън Църквата“.

„Чудесата - пояснява още епископът - не са второстепени събития в Евангелието, нито при процесите на светците. Иисус извести Царството Божие с думи и с месиански поличби, които извършва, за да покаже истината за Своята идентичност, да направи достоверна Своята мисия и предизвести окончателните новости на изкупление свят. Същото може да се каже за светците. Чудесата, които те получават чрез своето застъпничество, са знаци на присъствието на Бог в историята и същевременно са потвърждение свише за тяхната святост, изразена преди всичко в героичното изпълнение на християнските добродетели или мъченичеството. Църквата винаги е била убе-

дена, че в чудесата на светците „има пръст Бог“, който ратифицира - ако може да се каже - човешката преценка за техния свят живот. Исторически е сигурно, че чудесата винаги са решителен аргумент за канонизацията на Божите раби“.

Чудото, което се иска за беатификацията на Божите раби и за канонизацията на блажените, припомня въведение на правилника, „винаги е било проучвано с особено внимание и строгост. Още от Средновековието се прилага към медицински експерти, за които на 17 септември 1743 г. е създадена специална „гилдия“ от Бенедикт XIV. На 20 октомври 1948 г. Пий XII учредява към Конгрегацията на свещените ритуали медицинска комисия, към която прибавя на 15 декември същата година и специален медицински съвет.

На 10 юли 1959 г. Йоан XXIII обединява тези две служби в медицински съвет и одобрява неговия правилник. В светлината на новите изисквания и въз основа на апостолическата конституция *Sacra Rituum Congregatio* от 8 май 1969 г. се пристъпва към допълнително преразглеждане на наредбите в правилника, който е одобрен от Павел VI на 23 април 1976 г.

Обнародването на апостолическата конституция *Divinus perfectionis Magister* на Йоан-Павел II на 25 януари 1983 г. и опитът от последните години откриха необходимостта да се актуализира отново Правилникът на медицинския съвет към Конгрегацията за процесите на светци-

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи
Призванието на човека:
Жivot в Духа
Глава втора
Човешката общност

Член 3 Социалната справедливост

III. Човешката солидарност
1939 Принципът на солидарност, означен още с името „приятелство“, „социално милосърдие“, е едно непосредствено изискване на човешкото и християнското братство:

„Широко разпространена днес грешка е забравянето на този закон за човешката солидарност и любов, диктуван и наложен както от първоначалното общество и от равенството на разумната природа при всички хора, независимо към какъв народ принадлежат, така и чрез жертвата, принесена от Иисус Христос пред олтара на Кръста на своя Небесен Отец за изкупление на грешното човечество“ (PIUS XII, *Litt. enc. Summi Pontificatus*: AAS 31 (1939) 426).

1940 Солидарността се проявява на първо място в разпределението на благата и възнаграждението на труда. Тя предполага също усилие в полза на един по-справедлив социален ред, в който противоречията ще бъдат по-добре изгладени и конфликтите ще намерят по-лесно справедливото си разрешение.

1941 Социално-икономическите проблеми могат да бъдат разрешени само с помощта на всички форми на солидарност: солидарност на бедните помежду им; на богатите с бедните; на трудещите се помежду им; на работодателите със служителите в предприятията; солидарност между нациите и народите. Международната солидарност е едно изискване за морален ред, от който отчасти зависи световният мир.

1942 Добродетелта на солидарността надхвърля материалистните блага. Разпространявайки духовните блага на вярата, Църквата допринася освен това и за увеличаването и развитието на земните блага, за които тя често е откривала нови пътища. Така се осъществява през вековете Словото на Господа: „Но първомътърсете Царството на Бога и Неговата правда, и всичко останало ще ви се придаде“ (Мат. 6, 33):

„От две хиляди години живее и постоянно в душата на Църквата това чувство, което е подтиквало и все още подтиква душите към героизъм и милосърдие: монасите земеделци, освободителите на роби, лечителите на болни, посланиците на вярата, на цивилизацията, на науката, на всички поколения и на всички народи, с цел да създадат социални условия, годни да дадат на всички един достоен за човека и за християнина живот“ (PIUS XII, *Nuntius radiophonicus* (1 iunii 1941): AAS 33 (1941) 204).

Накратко

1943 Обществото обезпечава социалната справедливост, като осигурява условия, позволяващи на сдруженията и на отделната личност да получат дължимото.

1944 Уважението към човешката личност гледа на близния като на „самия себе си“. То предполага зачитане на основните права, които произтичат от вътрешното достойнство на личността.

1945 Равенството между хората засяга личното им достойнство и правата, които произтичат от него.

1946 Разликите между хората принадлежат на Божия план, който иска ние да имаме нужда едни от други. Те трябва да насырчават любовта.

1947 Равното достойнство на човешките личности изисква усилие, за да се намалят прекомерните социални и икономически неравенства. То подтиква към премахване несправедливите неравенства.

1948 Солидарността е висша християнска добродетел. Тя осъществява разпределението по-скоро на духовните, отколкото на материалните блага.

Глава трета Божието спасение: Законът и благодатта

1949 Призван към блаженство, но наранен от греха, човек има нужда от Божието спасение. Божието спасение му се дава в Христос чрез Закона, който го води в благодатта, която го крепи:

„Със страх и трепет вършете вашето спасение, защото Бог, е Който ви прави и да искате, и да действате според благата Му воля“ (Фил. 2, 12-13).

Член 1

Нравственият закон

1950 Нравственият закон е дело на Божията премъдрост. В библейски смисъл можем да го определим като бащинско наставление, Божествена педагогия. Той предназначава на човека пътищата, правилата на поведение, които водят до обещаното блаженство; той забранява пътищата на злото, които отклоняват от Бог и Неговата любов. Той е едновременно търд в своите поучения и благ в своите обещания.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Световна молитвена среща в Асизи

Нямаме оръжия, а молитва. С това послание папа Франциск закри световната молитвена среща в Асизи на 20 септември.

В заключителната си реч на площада пред базиликата „Свети Франциск“ той подчертава във връзка с религиозния тероризъм по цял свят: „Само мирът е свещен, не войната!“. Човечеството жадува за мир пред „пустинята на високомерието“ и отделните интереси, печалбата на всяка цена и търговията с оръжия.

За пореден път папата посочи голямата заболяване на днешното време - „езичество то на безразличието“. Светът не бива да остава равнодушен пред лицето на глада, бедността, войните и бягствата. Папата напомни за посещението си на гръцкия остров Лесбос, където насокро бе опожарен бежанският лагер, който той посети. „На Лесбос с моя скъп брат Вселенският патриарх Вартоломей видяхме страданието на войната в очите на бежанците, страхът на народите, жадуващи за мир. Мисля за семействата, чийто живот е преобрънат с главата надолу, за децата, които не са видели в живота нищо друго освен насилие, за старите хора, които са били принудени да напуснат родината си. Всички те имат огромна жаждя за мир.“

Папа Франциск обядва с жертвите на войната. Впечатляващо свидетелство даде сирийка от Алепо, пристигнала в Италия по организирания от

Жаждда за мир

общността „Сант`Егидио“ хуманитарен коридор. Тя помоли всички присъстващи да се молят за мир в нейната родина.

В размишленията си по време на икуменичната молитва в долната черква на базиликата „Свети Франциск“ папата посочи „драмата на закоравялото сърце“, на несподелената любов. В Евангелието тази драма се открива, когато човекът отвръща на жаждата на Исус с оцет, с развалиено вино. И жертвите на войните са жадни, но често и на тях, като на Исус, се дава горчивият оцет на отказа. „Кой ги слуша? Кой има грижата да им отго-

вори? Твърде често те се сблъскват с оглушителното мълчание на равнодушието, егоизма, студенината на тези, които премахват техния вик за помощ с онази лекота, с която превключват телевизионния канал.“ Въпросът е да се очисти светът от „замърсяването на равнодушието“ и да му се върне „кислородът на лю-

бовта“, изтъкна Светият отец. „Той ще запази в нас всички любовта и ще ни води към единството, за да бъдем това, което Той иска: „едно“.

Дин Сиамсундин, председател на индонезийския съвет на „Ulema“ и бивш председател на „Muhammadiyah“ - втората по важност исламска организация в Индонезия, подчертава в изказането си, че исламът е религия на мира и че инициативата на световната молитвена среща е задължение за исламската общност в Индонезия: „Ние ще занесем този дух на Асизи по улиците на нашите страни, ще научим на него младите хора, за да насърчаваме един по-плуралистичен свят, богат на нашите различия. Това е нашият път към мира и ние ще го вървим заедно с вас“.

Отец Мауро Гамбети, викарий на манастира на францисканците минорити в Асизи, напомни, че още свети Франциск е дал пример за диалог с ислама. На базата на срещата на малкия брат Франциск със султан Малик ал Камил през 1219 г. в Дамиета, Египет, е важно да бъдем „смирени в поведение, смирени в чувствата, най-смирени в самооценката...“ (2 Cel 140: FF 724). „Смирението

позволява излъчването, разпространяването и възприемането на безкрайното, абсолютното, вечното, пред което всички ние сме нищо, полъх на вътъра, с еднакво достойнство. Смирените се уважават, засчитат се, ценят се взаимно.“

Папата призова в заключителната си реч за освобождане от „тежкото време на недоверието, фундаментализма и омразата“. Хората от всички религии и култури трябва да станат „майстори на мира“, творчески посредници на мира. Мирът означа прошка, приемане, сътрудничество и възпитание, каза той. Също и държавниците са призовани да погледнат над отделните си интереси и да отговорят на очакванията на младите поколения. Папата завърши с думите на свети Йоан-Павел II, който организира първата подобна среща преди 30 години: „Мирът е работилница, отворена за всички, не само за специалисти, образовани и стратеги. Мирът е универсална отговорност“.

След кратко мълчание в памет на жертвите на войните бе прочетен съвместен апел за мир. Посланието бе дадено от религиозните лидери на няколко деца, които го предадоха на представителите на различни нации, присъстващи на площада. Накрая религиозните лидери запалиха светлина на два големи светилника, подписаха апела за мир и размениха поздрава на мира.

По www.catholic-news.bg

Мексико

Повече от един милион души в защита на семейството

„Когато говорим за семейството, не искаме да дискриминираме никого. Не е завръщане към миналото, а закрила на съюза между мъжа и жената, който стои в основата на семейството“. Това посочи монс. Нориега Барсело, епископ на Сакатекас, Мексико, след провелите се в страната манифестиации в защита на семейството, към които се присъединиха 125 града с участието на повече от един милион души.

„След тези манифестиации, които Църквата подкрепя, но на които не е организатор, се наблюдава едно национално пробуждане“, отбелязва епископът, който уточнява, че „не става въпрос да се застане срещу някого, още по-малко срещу хората с хомосексуални наклонности, на които се признават правата, но без да се отрича или унищожава онova, което е бракът“.

Манифестиациите - по инициатива на Frente Nacional por la Familia, обединяващ различни религиозни вероизповедания и нерелигиозни организации - се проведоха, след като президентът на страната Енрике Пенья Нийето реши да подкрепи проектозакона за „хомосексуалните бракове“ и след първите протестни реакции на католическите движения.

Католически свят

От стр. 3

понятия като скандалите на VW, бежанска криза, световното първенство по футбол без проблемно могат да се преведат и на латински - езика на Цезар. Например „ромбът на Меркел“ - типичен жест на германската канцлерка, се превежда така: „gestus rhombi Merkel“. Отец Галагер заявява: „Латинският език е език на дисциплината, на педантите и упоритите. Ние го обичаме, защото ни привлича с детайли, които няма никога да забравим“. Отец Галагер е един от седемте експерти, които превеждат документите на Ватикан на латински език.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция италиански младеж, болен от рак. 16-годишният Джузепе Киуло е написал писмо до папа Франциск, че има силно желание да бъде приет от него. И получава желаната покана от Светия отец. Трима приятели на Джузепе го взели от болницата във Флоренция и на количка го представили на папа Франциск. Светият отец го прегърнал, помазал го, подарили му броеница и му поръчали да се моли за него. Папа Франциск пожелал кураж на близките, които приджурявали болния младеж. Благодарил на приятелите на Джузепе, пожелал на болния да оздравее, благословил всички и ги изпратил до изхода.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Католическо-православен документ за примата и синодалността

Смесената международна комисия за богословския диалог между Католическата и Православната църква одобри важен документ със заглавие „Синодалност и примат през първото хилядолетие. Към общо разбиране в служба за единството на Църквата“. Срещата се проведе в Киети от 16 до 21 септември и бе съпредседателствана от католическа страна от кардинал Курт Кох, председател на Папския съвет за насърчаване на християнското единство, а от православна от архиепископ Йов Телмесос Геча, представител на Вселенската патриаршия на Константинопол.

„Документът - посочва монс. Андреа Палмиери, подсекретар на Папския съвет за насърчаване на християнското единство - е плод на дълъг път, започнал с така нареченния документ от Равена, одобрен през 2007 г. Там се потвърждава необходимостта от един примат в Църквата на местно, регионално и универсално ниво. Но трябва да се уточни по какъв начин този примат трябва да бъде упражняван. Сега с този документ - за чието изготвяне не бе необходим дълъг труд, защото засяга един от най-важните проблеми в спора между католици и православни - имаме най-накрая обяснение на това как са се артикулирали синодалността и примата. Този модел от първото хилядолетие ще се превърне в насока за това как да разрешим все още съществу-

ващия проблем между католици и православни.“

Одобряването и приемането на този документ - продължава монс. Палмиери - „е само една стъпка по дългия път, който трябва да извървим. Но е важна стъпка, защото поставя първото хилядолетие като насока, като пример и модел, за да можем да разрешим все още неразрешените проблеми на църковно ниво. Тук намираме не само важна, но и необходима информация, за да можем да си представим упражняването на примата в контекста на синодалността дори и в една най-накрая помирена Църква“.

В новия съвместен документ се откроява, че не съществува съмнение през първото хилядолетие относно върховенството или примата на Римското седалище в реда на Църквите. Но това вър-

ховенство е упражнявано винаги в контекста на синодалността. „Ето защо трябва в бъдеще да изясним какво означава точно това върховенство и как може да бъде упражнявано днес, за да бъде наистина едно служение на общение между Църквите“, отбелязва подсекретарят на ватиканското ведомство.

С приемането на новия документ диалогът между католици и православни има вече солидна база, върху която да се продължи изучаването на онези елементи, които могат да се превърнат в структури, гарантиращи общението между всички Източни и Западни Църкви. „Този документ отваря нов път, но не разрешава всички трудности. Въпреки това ни позволява да бъдем оптимисти за бъдещето“, посочва монс. Палмиери.

